

HandbalX-tra

BELGIË - BELGIQUE	
P.B	
8500 KORTRIJK 1-2	
12	3667

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - DECEMBER 2008 JANUARI/FEBRUARI 2009

Ethias Assistance

Vertrek in alle gemoedsrust vanaf €12

- €12 per persoon voor een minitrip van enkele dagen
- €85 per jaar voor uw gezin wereldwijd en 2 voertuigen in Europa

0800 25 777

www.ethias.be

ethias
VERZEKERING

Wij denken met u mee

Handbal x-tra

Verschijnt 4x per jaar
Prijs per nummer 2 euro
V.U. David Van Dorpe
H.Vanveldekesingel 150/29
3500 Hasselt

Redactie

Cois Van Aelst
David Van Dorpe
Marcel Coppens

Medewerkers

Rob Kwanten
Robert Nijdam
Topsportschool

Foto

David Van Dorpe
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen
Marcel Coppens
Cois Van Aelst
Luc Kempeneers

Coverfoto

België - Noorwegen
Uitblinker Bjarte Myrhol
scoorde 20 keer in twee
wedstrijden tegen België
Foto: Eddy Vannoppen
www.fotomakers.be

Waarom moet 1+1 drie zijn?

De VHV kende een bewogen novembermaand. De Nationale Ploeg speelde vier kwalificatiewedstrijden voor het EK in Oostenrijk. Opnieuw bleek dat de kloof tussen de full profs en de Belgische amateurs wellicht definitief is. De keuze voor de Beneliga was een stap in de richting van een hoogwaardiger competitie om die kloof te dichten. Maar de clubs en de spelers zullen moeten meestappen in de richting van een professioneler leven, anders zullen de echte Belgische talenten hun heil alsnog in het buitenland gaan zoeken. Een voltijds loon om deeltijds te handballen en deeltijds te werken lijkt een mooie en haalbare oplossing, zelfs in België, voor iemand die gedreven en getalenteerd is. Helaas komt deze niet binnen in de huidige cultuur, waar alles blijkbaar méér moet zijn dan voltijds...

De wedstrijden tegen IJsland, Estland en Noorwegen gaven een aantal jongens de kans om vertrouwen op te doen in hun eigen kunnen, door te presteren tegen sterren uit de Europese topcompetities. Anderen kwamen dan weer tot de (even waardevolle) vaststelling dat er nog werk aan de winkel is. De groep groeide gestaag doorheen de maand november, wat de bondscoach sterkt in zijn idee dat iedereen er baat bij heeft meer samen te komen en te trainen. Een rondetafelgesprek met de eredivisieclubs dringt zich dan ook op!

Het beleidsplan van de VHV werd ingediend, en er is uiteraard meer dan tophandbal alleen. De accenten binnen de basisopdrachten zullen liggen op meer interactie met de clubs en hun bestuurders, Handbal XL, gerichte en toegankelijke vorming van medewerkers aan de basis en vereenvoudiging waar mogelijk. De administratieve muur mag niet meer onbepert groeien willen we ook in de toekomst clubbestuurders blijven vinden. Een uitbreiding van de mogelijkheden van het jeugdsportfonds, door de inbreng van overheidsgeld, werd voorgesteld in de Facultatieve Opdracht Jeugdsport, zodat we opnieuw van een fonds kunnen spreken in plaats van een compensatiekas.

Daarnaast is er nog het pijnlijke vertrek van Ken De Nil als sporttechnisch coördinator bij de VHV. Jammer voor de Vlaamse Handbalvereniging, dat staat vast, maar de VHV is wel van plan om op haar elan verder te gaan. Een nieuw evenwicht en stabiliteit zoeken zal de boodschap zijn, want ook voorzitter Hubert Blootacker heeft verleden jaar -na 12 seizoenen- het einde van zijn mandaat aangekondigd in maart 2009. Het zal dus aan nieuwe mensen zijn om de handschoen op te nemen, bij deze een warme oproep aan iedereen die iets wil realiseren voor de handbalsport in Vlaanderen: stel uw kandidatuur voor onze Raad van Bestuur, er komen een aantal mandaten vrij tegen de bewuste Algemene Vergadering van maart 2009. Die zal overigens eenmalig, want statutair vereist, doorgaan op de nieuwe zetel van de VHV in Hasselt.

Evergem Gent krijgt tenslotte de pluim van de maand. Niet alleen mobiliseerde de club massaal voor België-Noorwegen in Gent, maar daarnaast organiseerden Kelly Blanckaert en Co een SVS-tornooi voor liefst 56 lokale ploegjes uit de scholen van alle omliggende gemeenten. Een betere illustratie bij ons beleidsplan konden we niet wensen. "Goe bezig", zegt men in het Gentse, niet?

David Van Dorpe

'Kloof te dicht en als er opofferingen gebeuren'

Vier wedstrijden gespeeld op vier EK-kwalificatiewedstrijden en de Belgische nationale ploeg staat afgetekend op de laatste plaats. Redenen voor gloednieuw bondscoach Robert Nijdam om in tranen uit te barsten, zijn pantoffels aan de wilgen te hangen en te dromen van een zuiders land vol heerlijke hangmatten in de zon???. Dat laatste zou kunnen, maar om reeds na enkele maanden een opdracht terug te geven, dan zijn we bij Nijdam aan het verkeerde adres. De Nederlander heeft al andere watertjes doorzwoommen en blijft ook nu wel boven drijven. Zijn eerste analyses van de nationale ploeg en de pogingen om te remediëren op korte en middellange termijn. Een boeiende babbel.

Bekijken we het match per match. Beginnen tegen IJsland was niet dadelijk een geschenk?

Nijdam: "Juist. Het was voor de IJslanders ook de allereerste wedstrijd op eigen bodem na het onverwachts behalen van de zilveren medaille op de Olympische Spelen. Ze hebben zich dan ook niet gespaard om het beste van hun kunnen te tonen aan hun vrienden, familie en supporters, die voor een volle zaal gezorgd hadden. Er werden ook nog een aantal spelers gehuldigd, eentje scoorde zijn 1000ste doelpunt voor IJsland, het was één groot feest voor het gastland. Als jonge Belgische speler moet het een belevenis geweest zijn om dat mee te maken. Sommigen waren dan ook stevig onder de indruk van het gebeuren. De zware nederlaag (40-21) behoorde bij de leer-school die ze moeten doorlopen."

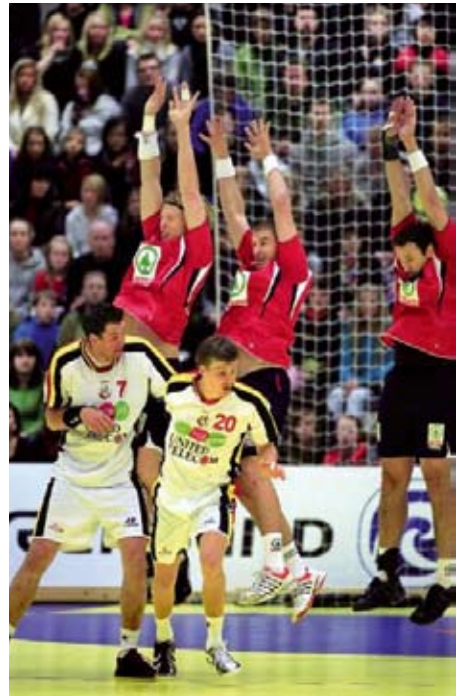
Tegen Estland zat er in Houthalen misschien zelfs meer in dan 24-29?

"Zoals alle andere matches, hebben we ook hier de analyse gemaakt achteraf. En inderdaad, er zaten lange tijd winstkansen in en we zijn ook voor winst gegaan, maar we hadden op dat moment ook te weinig alternatieven en het hoofdstuk 'aanval' hadden we eigenlijk nog niet echt behandeld. Maar ik wil deze match nog wel eens terugzien eens we over een gerodeerde ploeg kunnen beschikken. Ik vond onze dekking vrij goed, er

zat gretigheid, vechtlust en wilskracht in de ploeg, maar toen hun sterspeler in de laatste tien minuten zwaar uithaalde, was het voor ons even balen. Ik stelde ook vast dat we geen zestig minuten hetzelfde niveau konden halen en dat er in elke wedstrijd telkens twee, drie periodes voor komen, waarin we verslapen. Dat was ook zo tegen IJsland en Noorwegen."

Gaven de Noren wel plankgas in Gent, vroegen een aantal toeschouwers zich af?

"Als die mensen dat dachten, dan is dat een positieve opmerking voor onze ploeg, want de Noorse coach was achteraf behoorlijk ontgoocheld over het feit dat zijn ploeg geen grotere winstcijfers geboekt had. Hij was zelfs een beetje verrast door het feit dat wij na een grote achterstand toch nog bleven terugknokken. De winst- en verliescijfers zijn voor de Noren mogelijk wel van belang, mochten ze b.v. samen met Macedonië eindigen."

In Noorwegen volgde er ook geen 'IJslandse rammeling'...

"De Noren waren er nochtans op gebrand om hun coëfficiënt flink op te trekken en ze begonnen razend goed met 12-3. Maar het pleit voor onze ploeg dat we, na een paar omschakelingen, van onze angst bekomen geraakten en nog tot 18-15 konden terug komen tegen deze groep mega-Noren."

Is het nochtans niet moeilijker voor de Noren om tot een ploegsysteem te komen met spelers die in de betere handballanden van Europa uitkomen en mekaar slechts occasioneel zien ter gelegenheid van een interland. Misschien hebben wij, Belgen, het op dat gebied een pak gemakkelijker?

"Helemaal onjuiste redenering. Die jongens spelen stuk voor stuk in profcompetities, waar ze twee keer per dag trainen en waar ze leren spelen tegen elk ander systeem. Zij spelen 34 matches in sterke competities, doen mee aan Europabekers en aan interlands. Zij kunnen zich volledig en uitsluitend concentreren op het handbal. Daar tegenover staan wij, die alleen ons Belgisch clubsysteem kennen, dat op amateuristische basis functioneert. Maar samen ademen we wel handbal, hoewel wij daarvoor minder trainingsuren bezitten en wij niet alles kunnen toepassen zoals zij dat wel kunnen."

Was je al bij al tevreden over jouw ploeg?

"Absoluut. Ik kreeg te maken met een groep jonge, gedreven spelers, die positief ingesteld waren en die open stonden voor deze nieuwe aanpak."

Je had een aantal vragen met ze meegegeven als 'huiswerk'. Wat was daarvan de bedoeling?

"Het is mijn werkwijze om informatie aan de groep te geven, maar ik wens van hen een zekere 'feedback' terug. Ik heb ze gevraagd hoe ze mij beoordeelden, hoe ze tegen de begeleidende staff aankeken, tegen het medisch team en hoe zij hun eigen functioneren in die groep zagen en of er veranderingen moesten komen. Dat was een eerste evaluatie. Want laat me wel wezen: dit is niet MIJN project, maar ONS project. Ik wil dat de spelers weten en meedenken over hetgeen waar ze achter staan. Zij moeten mee nadenken hoe het eventueel beter kan. Ik heb graag op alle ge-

bied creatieve spelers en zo halen wij er een aantal bruikbare puntjes uit."

"De nationale ploeg is niet mijn, maar ons project"

En je mag blijven van de spelers?

"Hahaha. Ja, tot hiertoe wel."

Welke bruikbare elementen haalde je dan uit die eerste evaluatie?

"Wij moeten zeker trachten tot een beter programma te komen en proberen meer samen te komen. Daarvoor hebben we echter de medewerking van de clubs nodig en dat lijkt mij de grootste stap die dient gezet te worden. Dat zou in één pakket kunnen gebeuren, samen met de trainingen van de -19-jarigen, die toch mogen beschouwd worden als de volgende generatie spelers van de nationale ploeg. Hoewel ik er onmiddellijk aan toevoeg dat we nu reeds met een redelijk jonge groep spelers zitten. Maar oefenwedstrijden zoals tegen de Franse beloftenploeg in een zeer sfeervol Louvain-la-Neuve met 1000 enthousiaste toeschouwers, dan was iets heel positiefs. Ook de Fransen vonden het geweldig en zij demonstreerden tegelijkertijd met welke talentrijke groep zij reeds bezig zijn. Regelmatig tegen zulke sparring-partners spelen zou al een hele vooruitgang betekenen. Vergeet niet dat ikzelf slechts op 9 augustus in dienst trad en dat we als voorbereiding op de Europese campagne één gezamenlijke training kenden, een stageweek-end in Luxemburg en dat was het. De rest van de tijd werd ingenomen door clubbelangen en door de BeNeLiga. Ik denk dat daarover moet gepraat worden."

Kan je eigenlijk beschikken over de sterkst mogelijke nationale ploeg?

6 “Als ik op het terrein kom, dan is het met de sterkst mogelijke ploeg op dat ogenblik. Met blessures of met tijdelijke familiale situaties zoals een nakende bevalling moet je natuurlijk rekening kunnen houden. Na deze campagne gaf doelman Polfliet te kennen dat hij niet meer in het project verder wilde stappen. Hij valt dus af en ik respecteer zijn mening en bedank hem voor toch enkele knappe prestaties die hij met de nationale ploeg leverde. Verder ben ik uitgebreid gaan praten met Lenders, die toch op een gigantische wijze de competitie beheerst bij Bocholt. Ik had hem er graag bij gehad, maar hij beweerde dat hij het allemaal al meegemaakt had en die mening respecteer ik dan. Want international zijn, is meer dan de wedstrijddag alleen. Je gaat ook samen uit. Je werkt aan de groepsspirit en dat is dikwijls ook heel belangrijk voor een ploeg. De omgang met mekaar, de sociale kwaliteit kan erbij verbeteren. Je leert mekaar beter kennen.”

Is het toch niet frustrerend om met amateurs te moeten spelen tegen profs of semi-profs?

“Frustrerend is zo'n negatief geladen woord. Het is natuurlijk lastig. Je moet een aantal criteria accepteren en dan het maximale geven,

want anders wordt het frustrerend. Maar je moet ook realist zijn, hoewel het publiek en de omgeving daar niet altijd zo over denken. Natuurlijk zou ik ook liever een full-prof-systeem kennen. Maar toch blijf ik erin geloven dat de kloof kan gedicht worden. Er zijn voorbeelden genoeg van ploegen die uit het niets naar de top groeiden en van topploegen, die alles meegemaakt hadden en stilletjes wegzakten. Ik vind toch ook dat de nationale ploeg een voorbeeldfunctie moet hebben, waar zowel de -19-jarigen, de jonge internationals en de leerlingen uit de topsportschool willen deel van uitmaken.”

Kiezen een pak spelers niet voor werkzekerheid eens ze de studieleeftijd voorbij zijn?

“Je gaat in een project naar meer professionalisme mee of niet mee. Wie wil er niet een aantal stappen omhoog gaan. Je moet trachten jouw individuele talent te verbeteren en misschien moet je daar dan een aantal opofferingen voor over hebben. In het andere geval moeten we niet zeuren dat we geen goede sporters hebben.”

Is er wel voldoende talent aanwezig in ons land?

“Talent is er altijd aanwezig geweest, maar de wil om er echt te geraken in jouw favoriete

sporttak is dat misschien iets minder. Ik was zelf de eerste Nederlandse speler die de stap zette door naar Duitsland te gaan spelen. Voor de Nederlandse ploeg was dat een bonus en voor mezelf ook omdat ik contact kwam met bepaalde sterke spelers. Je komt er terecht in een andere cultuur, je leert er zelfstandiger worden, je doet er dingen op sportief gebied waar je in eigen land niet toe komt.

Er zijn in België toch ook een aantal voorbeelden. Als je ziet hoe gigantisch sterk Jens Lievens geworden is door in Duitsland te spelen. Dat is een investering, maar één die loont. En wat te zeggen van Matthijs, die nog nooit scoorde voor de nationale ploeg en die na zijn verblijf in Duinkerke tijdens de laatste tien minuten tegen Noorwegen tot een vier op vijf kwam, qua shot. Ik vind dat de meeste mensen er hier wat positiever moesten tegenaan kijken. Want het is dezelfde redenering alsof

je zou zeggen: 'Ik kom niet meer buiten, want het is koud!.'

En hoe voelt Robert Nijdam zich zelf als Belgisch bondscoach?

"Ik ben een strever, een perfectionist. Ik wil stap per stap verder gaan. Ik geniet van het werk en ik probeer positief met handbal bezig te zijn. Dat ik daarbij ook op de topsportschool kan helpen, is heel positief. Er is daar veel talent, de motivatie is daar zeker aanwezig. Ik ben blij dat ik daar elke dag kan werken aan het verbeteren van die jonge talenten. Dat was ook één van de voornaamste redenen waarom ik deze job aanvaard heb. En is het niet positief dat ook jongens, die niet op de topsportschool zitten, op onze ochtendtrainingen aanwezig zijn? Dat vind ik de juiste mentaliteit."

Marcel Coppens

Outfit Nationale Ploeg te verkrijgen

Dé nieuwe rage onder de kerstboom!

Iets te vieren? Goed rapport? Nog een cadeautje te goed van de Sint, voor Kerstmis, Nieuwjaar of je verjaardag? Vraag de originele shirt en short van de Nationale Handbalploeg, voor ze zelf aankomen met iets dat je eigenlijk niet wil!

- Afhalen op de VHV of direct meenemen 50 euro - 068-0829400-77 of contant bij afhalen
- Opsturen naar huis: 55 euro. Stort 55 euro op rekening nummer 068-0829400-77 van de VHV, en vergeet je adres en de gewenste maat niet te vermelden!

Inlichtingen? Bel 011 870 902 of mail naar vhv@handbal.be

Welke maten zijn er te krijgen?

Beschikbare maten in zwart:

128, 140, 152, 164,
XS, S, M, L, XL, XXL, XXXL.

Beschikbare maten in wit & rood:

L, XL, XXL, XXXL

Bestel je outfit bedrukt met je naam en favoriete nummer bij:

www.handbalshop.be

Havenith klaar voor een profbestaan

Nicolas Havenith, 22 ondertussen, heeft tijdens deze campagne vele waarnemers in positieve zin verrast. Zijn tweede helften in IJsland en Noorwegen waren indrukwekkend: "Ik moet met mijn lengte en gewicht niet onder doen voor de Noren en de IJslanders, en ik kan het duel met hen aangaan, zowel als opbouwer als op circel. Mijn favoriete positie is die van linkeropbouwer, daar speel ik ook bij mijn club Eynatten. Maar de bondscoach is absoluut de baas, ik respecteer zijn keuzes, en zet me in om er op elke positie waar hij mij nodig heeft het beste van te maken."

Havenith heeft vorig jaar in een diep dal gezeten, maar is er ondertussen helemaal bovenop. "Het was een zwaar seizoen vorig jaar. Ik begon te werken, in de tuinaanleg, maar kreeg ook mononucleose. Ik miste onder meer de Bekerfinale tegen Tongeren in Kortrijk, en zat mentaal in de put. Eynatten heeft me er bovenop geholpen, en daar ben ik ze dankbaar voor."

"De Nationale Ploeg is belangrijk voor mij. Het was even afwachten of de nieuwe bondscoach mij zou selecteren, en hoe hij me zou inzetten. De sfeer is goed, er zit progressie in wat we doen en ik ben vol enthousiasme. Ik heb ondertussen genoeg vertrouwen opgedaan om eventueel de stap naar het buitenland opnieuw te zetten. Mijn eerste ervaring, in 2004, bij Nancy in Frankrijk was niet echt goed. Ik integreerde me niet zo goed, in tegenstelling tot Max Fortemps, en had daardoor last van heimwee. Ik voelde me wat het derde wiel aan de fiets, maar ik heb doorgebeten om het jaar uit te doen. Als ik nu een goed aanbod krijg om prof te worden in Duitsland of Oostenrijk zou ik daarop ingaan, Frankrijk zie ik voorlopig niet meer zitten."

De eerste ambitie blijft echter om Eynatten in de Play Offs te krijgen. "Het zal een zware strijd worden, maar het is haalbaar. We hebben na een zwakke start al een en ander rechtgezet, en tegen Bocholt lagen we niet veel onder. Wij hebben trouwens nog heel wat progressiemarge, schrijf ons dus zeker niet af!"

David Van Dorpe

WIN FOR LIFE

SPONSORT

HET BELGISCH HANDBAL

Adjunct-bondstrainer Michel Kranzen : 'Investeren in krachttraining een must!'

'Achter elke sterke sportman staat een sterke vrouw' is een boutade die al meermaals werd bevestigd. 'Achter elke sterke bondscoach staat een sterke assistent' is van dezelfde spreekwoordelijke orde. Met de komst van Robert Nijdam als nationaal trainer kwam ook Michel Kranzen als diens adjunct. Deze 43-jarige Hasselaar behoort tot de succesgeneratie van onder meer Luc Boiten en Guy Smeets. Na zijn veel te korte spelerscarrière -omwille van blessureleed al-lerhande- werd hij trainer, sedert enkele jaren ook van de -19-jarigen. Maar hoe kwam die samenwerking met Robert Nijdam tot stand ?

'Ach, heel toevallig. Enerzijds omdat ik toch een zekere reputatie heb opgebouwd in het handbalwereldje, anderzijds als gevolg van een los contact vorig jaar ergens in Nederland, waar we samen aan de praat raakten over onze sport. Een hele lange avond met veel handbalhistorie, maar daar is waarschijnlijk de chemie ontstaan. Er was dus niet echt voorkennis mee gemeend, we kenden mekaar niet of nauwelijks. Maar kort nadat Robert was aangesteld kreeg ik een telefoontje van hem met de vraag of ik zijn adjunct wilde worden. Waarschijnlijk is er achter de schermen wel gesuggereerd dat ik misschien aan het profiel van assistent beantwoordde. Het feit dat ik nationaal trainer ben van de -19-jarigen zal ook wel een rol gespeeld hebben bij die keuze. De doorstroming van beloftevolle jongeren naar de A-kern is immers een belangrijk gegeven in de samenwerking met de bondstrainer.'

Respect voor Alex Jacobs

-Adjunct-bondscoach wat moeten we ons daar bij voorstellen ? Ik neem aan dat jij niet zomaar het hulpje van de bondstrainer bent...

Michel Kranzen: 'Ik zal me nochtans nooit te beroerd voelen om zijn hulpje te zijn. Maar mijn taakprofiel ziet er wel enigszins anders uit. Het belangrijkste is dat we als technische staf als een team naar buiten treden. Tussen ons beiden is het belangrijk dat ik Robert de gevoeligheden van ons handbal, het individuele contact met de spelers, kortom de kennis van het Belgische handbal kan aanreiken. Want alhoewel we buurlanden zijn is het handbal, vooral structureel, hier compleet verschillend. Bovendien heeft elke trainer zijn klankbord nodig. Ook daarin heb ik een belangrijke taak. Ik kan met wat meer afstand een standpunt innemen, ik kan hem adviseren bij bepaalde keuzes, met zijn tweeën zijn we gewoon rijker als er knopen moeten worden doorgemaakt. En op het terrein ligt mijn taak in de individuele sturing. Robert zal stevig werk maken van de tactische voorbereiding, terwijl kan ik een bepaalde speler individueel bijsturen.

Mijn eerste ervaringen als assistent-bondscoach? Zeer positief, in die zin dat ik ervaar dat Robert Nijdam een duidelijke lijn trekt en exact weet waar hij naartoe wil. In de eerste wedstrijden werd de nadruk duidelijk op de verdediging gelegd. Na de wedstrijd ervaar je ook effectief het effect van de training, we slagen erin om de gemaakte afspraken exact uit te voeren. Dit is een basis om verder te bouwen. Het is alvast een eerste aspect dat voor stabiliteit zorgt. Een tweede aspect waar Robert als bondscoach in slaagt is de beleving voor de nationale ploeg te versterken. Begrijp me niet verkeerd, ik beweer niet dat zulks in het verleden niet gebeurde. Ik wil in dat verband overigens verwijzen naar het schitterende werk van Alex Jacobs als bondscoach. Hij heeft een mooi parcours afgelegd met de nationale ploeg en Robert een solide basis aangereikt om verder te werken. Dit terloops, om misverstanden te vermijden.

Maar het dient gezegd dat vandaag de spelers enthousiast zijn op training, dat ze willen leren, dat ze luisterbereidheid tonen en een zekere fierheid dragen om voor hun land te willen spelen. Wat absoluut noodzakelijk is om resultaat te behalen. Ik sta ook volledig achter die mentaliteit. Je vindt immers nergens anders een club waar men met achttien spelers in een homogene omgeving kan trainen. De nationale selectie is nog steeds het kader waarin je het snelst kunt evolueren. Inderdaad, ik ben ontzettend enthousiast, Robert is een vakman waarmee het aangenaam werken is. Vergeet niet dat we een prof-trainer hebben aangetrokken, iemand die zich voor 100% concentreert op het handbal in ons land. Zowel in zijn functie binnen de Topsportschool als bondstrainer, én als steun die hij geeft voor de -19-jarigen. Het zou dom zijn om zijn advies naar die beloften toe in de wind te slaan. Dankzij die symbiose kunnen we onze doelstellingen bepalen.'

Doelstellingen

Over doelstellingen gesproken, hoe hoog ligt de lat voor dit EK-kwalificatieturnooi? En waar willen jullie op langere termijn naartoe met de nationale ploeg?

Michel Kranzen: 'Laat ons realistisch zijn: ons kwalificeren voor deze ronde is quasi onmogelijk. Laat dat duidelijk wezen, maar daarover zal wel geen discussie bestaan. Alhoewel, met de -19-jarigen hebben we in Kroatië bewezen

dat je voor elke wedstrijd moet gaan voor winst. Luister, onze eerste doelstelling van de voorbije herfstcampagne is de mogelijkheden van de huidige selectie ontdekken en benutten. Iedereen ziet wel hoe bepaalde spelers in de competitie presteren, maar hoe reageren diezelfde spelers tijdens stages en interlands. Meer bepaald op de inhoud die wij ze aanbieden. Vandaar ook die wisselende selecties, of de vele wissels om te exploreren wat iedereen waard is. De eerste fase was een equipé vormen waarmee we in de toekomst op een betrouwbare basis verder kunnen werken. In functie daarvan zullen we proberen van zo goed mogelijke resultaten te behalen, zeker tegen ploegen waar we een slaagkans tegen hebben. Als je tegen de vice-olympische kampioen speelt weet je vooraf dat winnen heel moeilijk is. Maar een goede prestatie leveren kan wél. Zo willen we stap voor stap vorderen. En op basis van die herfstcampagne zullen de doelstellingen op termijn worden bepaald. Realistische doelstellingen wel te verstaan. Dat betekent concreet: zorgen dat je een kwalificatiewedstrijd wint, want zulks komt de Europese ranking ten goede. En dan zitten we bij een volgende loting misschien in een voordeliger positie. Maar realisme is de basis van elke doelstelling. Heeft te maken met maturiteitsniveau. Als je de Spelen bereikt zit je op maturiteitsniveau 5. Momenteel zitten wij op maturiteitsniveau 1 of 2. We hebben dus nog aardig wat tussenstappen te zetten. Onze eerste bekommernis is nu: wat is voor ons maturiteitsniveau 3? En daarin moeten we met alle aspecten rekening houden. Technisch, tactisch, resultaten, maar ook sportief gedrag, professionalisme, op welke wijze ga ik om met mijn lichaam, welke extra trainingscapaciteiten kan ik aan, ... In dat verband hebben we al een eerste stap voorwaarts gezet door binnen het kader van de Topsportschool drie ochtendtrainingen per week te voorzien voor spelers nationale ploeg en uiteraard studenten van de school. Concreet zijn dat zes jongens van de Topsportschool, de zogenaamd betere elementen, met daarnaast ook een negental spelers die op regelmatige basis deelnemen waardoor de trainingsintensiteit gevoelig toeneemt. Dat is een aanzet om van stap 1 naar stap 2 te gaan. Enkel op deze manier geloof ik erin dat we de afstand met de absolute top kunnen verkleinen...'

Toekomst

Jij hebt uiteraard een klare kijk op jong talent. Hoe zit het met de toekomst van onze nationale selectie? Is die doorstroming gegarandeerd?

Michel Kranzen: 'Absoluut. De nationale selectie vandaag is al een stuk bewijs van die doorstroming. Neem nu Kai Verhoeven, Gert-Jan Mathijs, Pieter Claesen en Jef Lettens, dat zijn toch jongens die zéér recent uit de jeugdselecties zijn doorgroeid. Trouwens, op elke stage van de nationale ploeg nemen we één of meerdere jongens uit de -19-jarigen mee om de integratie te bevorderen. Soms als derde speler op een bepaalde positie, wat helemaal niet betekent dat hij al in aanmerking komt voor een A-selectie. Nee, gewoon om er voor te zorgen dat de drempel met de nationale ploeg wordt verlaagd en om het groeiproces naar de toekomst toe te vergemakkelijken.'

Intussen zijn enkele verloren zonen teruggekeerd naar de nationale selectie. Staat België in dit EK-kwalificatietornooi stilaan met de sterkst mogelijke ploeg op het veld?

Michel Kranzen: 'Ik ervaar alleszins dat nog maar zeer weinig jongens afzeggen. Da's alvast positief. Maar uiteraard zal er altijd nog wel ruimte zijn voor een of andere speler die zich opnieuw beschikbaar stelt. Of het nu uitgerekend te danken is aan de trainerswissel dat enkele vaste waarden zijn teruggekeerd, laat ik in het midden. Aangezien ik dit als feit niet kan beoordelen beantwoord ik dat positief noch negatief. Ik weet écht niet of Polfliet, Graf en Kopljar nu effectief terug zijn van weggeweest door de komst van Nijdam. Ik vind het alleszins knap dat zij de uitdaging opnieuw aangaan. Er werd sowieso gekozen voor een nieuwe start met een nieuwe bondscoach en dat geeft altijd een momentum om eens na te denken, snap je? Maar dat we met deze selectie nog een ruime groeimarge hebben, daar kan ik wél positief op antwoorden. Deze groep is nog jong, deze groep staat zeg maar aan het begin van een project. Bovendien staan bij de -19- en -21-jarigen een tweede en derde generatie klaar die gevormd is in de Topsportschool. Ik ervaar toch dat men daar veel leert, dat men daar enorm veel handbalbagage meekrijgt, er wordt veel handbalkennis in die leerlingen gestoken. En die kennis gaan we nu moeten exporteren. Een eerste bewijs van progressie werd geleverd in Kroatië, waar we toch maar nipt moesten onderdoen met de U19 voor echte toplanden als Noor-

wegen en Kroatië. Op lange termijn bekeken denk ik dat wij in een gunstig handbalklimaat werken. Dat optimisme hoop ik ook te kunnen overbrengen op de nationale selectie. Als ik niet in het project zou geloven stond ik hier niet...'

Krachtraining

De toekomst van handbal in België lijkt dus in zekere zin gewaarborgd, maar dringt zich in zekere zin geen vorm van professionalisering op?

Michel Kranzen: 'Ja, maar dat hangt af van de clubs natuurlijk. Als die inspanningen willen leveren om te groeien tot een professionele structuur zitten we goed. Maar daar kan ik, noch Robert iets aan doen. En tweede optie is talentvolle jongeren zo vlug mogelijk bij buitenlandse clubs parkeren, in sterkere competities. Wat vandaag het geval is met Gert-Jan Mathijs. Of met Jens Lievens. En vanuit die structuur de jongens terugroepen voor de nationale ploeg. Eén, de kostprijs voor de nationale ploeg zal stijgen evenredig het aantal spelers in het buitenland, maar we kunnen wel verder werken op de ons eigen manier met stages en oefeninterlands. Persoonlijk vind ik dat we momenteel zoveel mogelijk spelers moeten aanmoedigen om naar het buitenland te gaan. Akkoord, dan doe je de eigen competitie te kort, maar het is voorlopig de enige manier voor ons talent om echt die stap hogerop te zetten. De clubs volgen gewoon niet bij gebrek aan middelen.

Twee, de stap die we hebben gezet met die drie centrale ochtendtrainingen is ook een stap richting professionalisering, Tenslotte drie, wat specifiek de clubs betreft denk ik dat er meer aandacht moet worden besteed aan krachtraining. Dat is mijn ervaring van bij de -19-jarigen.

We hebben onlangs gewonnen tegen de -23-jarigen van Dormagen, een team dat toch in de Oberliga competitie speelt. Op het einde van diezelfde stage spelen we tegen de -19-jarigen van Dormagen en verliezen. Op dat ogenblik was te zien dat we qua krachtdimensie al in het deficit stonden. Van Pascal Mahé, een Franse toptrainer die de jeugd van Dormagen begeleidt, kreeg ik als compliment: technisch staan jullie sterker dan mijn spelers, maar wij zijn veel sneller en veel krachtiger. Moraal van het verhaal: we moeten zwar gaan investeren in krachtraining bij de 18- à 19-jarigen, anders missen we de boot...' **Cois Van Aelst**

UNITED TELECOM

een voor handbal

Mobiele Telefonie

- Bel de hele dag door aan **éénzelfde daltarief**.
- Behoud **gratis** uw bestaand gsm-nummer.
- U blijft **bereikbaar**, ook tijdens de activeringsperiode.
- eenvoudig en **transparent tarief**

Vaste Telefonie

- Er zijn **geen aansluitingskosten**.
- U **behoudt** uw bestaande nummer(s).
- U moet geen bijkomende nummers/codes vormen.
- De overeenkomst is ten allen tijde opzegbaar zonder extra kosten.
- **Bespaar** nationaal tot 35%, naar gsm tot 47%, internationaal tot 79%.

- **Vaste lijn + ADSL**
- **Zonder** Belgacom-factuur
- **Eén vast bedrag** per maand
- **Onbeperkte** downloadcapaciteit *

ADSL MAX

- ADSL tot 4Mbps
- **24,90 €**
- Download: + 0,99 €/GB

Meer info? Tel: 016/44 92 31

WWW.UNITED-TELECOM.BE

'De gedrevenheid van een gemiddelde triatleet ligt veel hoger dan die van een recreatief ingestelde handballer ...'

Het commentaar bij de recente handbalwedstrijden op VRT kwam er van Dirk Gerlo, één van de betere stemmen van onze nationale zender en al twintig jaar vast in dienst bij de sportredactie. "Altijd met heel veel plezier gedaan," klinkt het bij de 49-jarige Waaslander, die al wel een kwarteeuw in Hove woont. "Weet je dat mijn eerste opdracht voor de televisie – toen nog als losse medewerker – de verslaggeving was van een handbalwedstrijd? Ik herinner mij dat het een wedstrijd van Sasja was, maar tegen wie kan ik me niet meer herinneren. En nu zit ik dus opnieuw in het handbal, en sport die me trouwens niet helemaal vreemd is, want in Sint-Niklaas maakte ik deel uit van de collegeploeg handbal."

14

Tussen dat moment en vandaag zag Dirk Gerlo een heel stukje van de wereld, soms aan de zijde van ondergetekende. Toen de golfloorlog in 1991 begon, stonden we samen in Australië, waar we het WK zwemmen, het Australian Open tennis en de Daviscupmatch Australië – België volgden. Er kwam nog een WK zwemmen in Rome, waar we rond middernacht samen met nog enkele andere collega's door de stad fietsten. We beleefden het hoogtepunt van het Belgisch zwemmen op het EK in Wenen, waar Deburghgraeve, Becue en Maene voor een ongeziene resem medailles zorgden. We zaten samen aan het zwembad in Atlanta, waar we Fredje Deburghgraeve 'live' olympisch goud zagen winnen. De triomfen van Kim Clijsters en Justine Héning op alle Grand Slamtoernooien begonnen toen stilaan en Dirk zou ze blijven volgen tot in hun opperste glorie-dagen. Het hoogtepunt uit zijn carrière?

"Weet je wat het mooiste moment was in mijn ganse carrière? De winst van Luc Van Lierde tijdens de Iron Man in Hawaï, toch de allergrootste ééndagsmanifestatie in het triatlon op een prachtige locatie. Het was eigenlijk een absolute gok om daar naartoe te gaan,

want ik was er slechts als Belgisch journalist samen met Kris Meertens van de VRT-televisie. Er was natuurlijk wel een sterk vermoeden dat Van Lierde een knappe prestatie kon leveren nadat hij eerder in Nice de fameuze Mike Allan had geklopt. Voor mij bleef het toch een onuitwisbare herinnering. Daar kwam bij dat Van Lierde op dat moment hoegenaamd niet besepte wat hij gerealiseerd had. Een wereldrecordtijd, ondanks een straftijd. De volgende dag gingen we met hem een stukje rijden met de auto. Toen we opnieuw voorbij zijn hotel reden, vroeg hij even terug te keren, want hij was zijn cheque op de kamer vergeten! Zulke dingen scheppen een band, zie je. Zeker toen we ook 's avonds nog op de plechtige ceremonie mochten aanwezig zijn, omdat Luc daar anders helemaal alleen zou zitten."

Het betekende wellicht ook de grote doorbraak voor het triatlon in ons land en Dirk geraakte er zodanig door gebeten dat hij zelf al met succes enkele triatlons beëindigde en intussen verkozen werd tot voorzitter van de Antwerpse triatlonclub Atriac, de grootste en beste club van het land. Want bij een ambitieus man als Dirk kan het niet perfect genoeg gaan.

Hamburger

Als Germanist gaf hij gedurende vijf jaar les. Tijdens zijn derde jaar in het onderwijs begon hij als losse medewerker bij de sport. Dat kon toen zowel radio als televisie zijn. Op de radio kreeg hij van Frans Vuga als eerste opdracht een Belgisch zwemkampioenschap te verslaan. "Ik herinner me dat Jean-Marie Arnould er een Belgisch record verbeterde. Een week later volgde de eerste televisieopdracht: de handbalmatch op Sasja. Voor de derde opdracht belde de radio me op maandag. Toen de televisiediensten me op dinsdag voor iets anders vroegen in datzelfde week-einde, moest ik ze melden dat het niet kon omdat ik mijn woord al aan de radio gegeven had. Sindsdien kreeg ik nooit nog een tv-opdracht. Dat was daar toen blijkbaar een regel:

opdracht weigeren, betekende geen opdrachten meer. Ik heb er nooit spijt van gehad, want met radio kan je overal ter wereld veel sneller op de bal spelen en toch geniet je als verslaggever van een relatieve onbekendheid. Dat vond ik ook uitstekend, want met mijn hoofd op tv komen, was nooit mijn ambitie. In 1988, na de Spelen van Seoul, kwam ik in de plaats van Frank Raes, die naar de televisie verhuisde, en kon ik full-time beginnen met Jan Wauters als chef. Een uitstekende baas, bij wie ik heel veel geleerd heb. Als hij merkte dat je gedreven was, dat je initiatief durfde nemen, dat je gemotiveerd was, dan gaf hij je een goede opleiding mee.

Ik heb twintig jaar met veel plezier voor de radio gewerkt. Misschien bestaan daar andere meningen over, maar ik vind dat een commentator niet 'in the picture' moet staan. Sport is er voor de sporters. Ik zat in een schitterende sportperiode. Ik heb de hele opgang van het Belgisch tennis meegemaakt. Ik herinner me nog dat Australian Open 1991 met Appelmans tegen Mary-Joe Fernandez als 1/8 finale op terrein 3. Dat was toen al een uitzonderlijk goede prestatie. Nadien volgde Monami en nog later Clijsters en Hénin, waarbij een finaleplaats in een Grand Slamtoernooi haast een normale zaak gevonden werd. Ook

in het zwemmen maakte ik de hoogdagen mee. Ik zal nooit het behalen van die gouden medaille van Fredje in Atlanta vergeten. Ik moest eventjes wachten met het allereerste interview met de gouden medaillewinnaar, want achter een gordijn moest hij eerst dringend een hamburger eten."

Clijsters versus Hénin

Bijna twintig jaar op rij was Dirk Gerlo de vaste commentator bij alle tenniswedstrijden op Roland Garros, Wimbledon, de Fed Cup-wedstrijden, Davis Cup en vele jaren was hij ook aanwezig op het Australian Open en het US Open. "Dat was wel telkens twee weken weg van huis, maar momenteel zitten we met 'een gat' in het tennis. We zullen nog wel in Parijs en in Wimbledon aanwezig zijn, maar Melbourne en New York worden minder interessant, zodat er voor mij meer tijd vrij kwam voor andere sporten. En dat vind ik helemaal niet erg. Hoewel ik de indruk heb dat het tennis vooral op fysiek vlak nogal onderschat wordt. Ook technisch en tactisch is het moeilijker dan vele mensen denken die nooit een racket vast hielden."

Toch vind ik het niet erg dat ik minder tennis moest verslaan. Want bij het 1000ste interview met Clijsters weet je het ook al wel.

Nochtans kon Kim altijd alles relativeren. Ze was ook altijd goed voor enkele toffe uitspraken. Misschien relativeerde ze haar sport zo veel dat ze het dood relativeerde en het niet meer kon opbrengen om nog verder te presteren. Voor de radio was er trouwens ook nooit sprake van een rivaliteit Clijsters – Hénin. Ik heb nooit met één van beiden problemen gekend om ze voor de microfoon te krijgen.”

Wat gaat hij nu dan in het bijzonder volgen? “Ik ben blij met de nieuwe talentrijke generatie zwemmers en ik hoop er komende zomer dan ook bij te zijn tijdens het WK in Rome. Aan voetbal heb ik helemaal geen behoefte. Ik heb het acht jaar gevolgd als de tweede man in het voetbal na Jan Wauters. Maar ik heb een probleem met het feit dat de media zo veel aandacht besteden aan sportmannen die dat helemaal niet verdienen in vergelijking met andere ‘minder mediagenieke’ sporters. Ik ken heel veel atleten die veel meer plichtsbewust zijn dan een voetballer uit eerste afdeling.

Daarom ook dat ik blij ben twintig jaar voor de radio gewerkt te hebben, want daar was er altijd ruim aandacht voor de zgn. kleinere sporten. Wij probeerden zo compleet mogelijk te zijn en of het nu skeeleren of petanque was, wij lieten alle sporten aan bod komen, zolang het geen folklore was of het niveau veel te laag was. Sorry hoor, maar het feit dat we op een bepaald moment gestopt zijn met het geven van handbaluitslagen, had te maken met het dalende niveau in deze sport. Komen er opnieuw resultaten, dan kunnen we dat uitslagenbord opnieuw verantwoorden. Pas op, om 22u op zaterdagavond geven we de uitslagen nog wel, we volgen de voornaamste matches en de play-offs, plus de matches van de nationale ploeg.”

Handbal is spektakelsport

Dirk Gerlo vindt zijn terugkeer naar het handbal een leuk heraanknopen met de sport die hij in zijn jeugd ook wel eens beoefende. “Ik vind handbal een spectaculaire sport met veel snelheid, kracht, techniek, gebald, eigenlijk een goede tv-format, eenvoudig en plezierig om volgen. Het verschil tussen radio- en tv-verslaggeving? Op tv kan je de beelden veel meer laten spreken. Je moet minder zeggen, maar je moet het spelletje wel een beetje kennen. Het is dan ook een voordeel dat ik vroeger zelf handbal speelde. Je moet weten wat er

omgaat in iemand die een strafworp neemt. Want ook al ben je een recreant, toch blijft de faalangst, de agressie, de besluiteloosheid op die plek... Want dat bestaat op alle niveaus. Het is trouwens in alle sporten belangrijk dat je je kan inleven. Ik bezit zeker niet de kennis van een Alex Jacobs of een Nijdam, maar je kan een verslaggeving boeiend maken als je je inleeft.”

De VRT-commentator vindt wel dat het niveau van het handbal in België zakte. “Het feit dat we geen enkele Belgische profspeler in de eigen competitie hebben, zegt genoeg. Kijk naar de omliggende landen, waar ook een pak profclubs bestaan, dan weet je ook waarom er zo'n verschil ontstaat met onze ploegen die slechts drie of vier keer per week trainen. Als ik het goed begreep, is ook Alex Jacobs afgeknaapt in zijn poging om meer professionalisme in te voeren. Er moet in België nog meer geïnvesteerd worden in het handbal, willen we nog ooit deelnemen aan de Champions League. Dat zou toch moeten kunnen. Maar ik heb de indruk dat de gedrevenheid van een gemiddelde triatleet veel hoger ligt dan die van een recreatief ingestelde handballer. In het triatlon trainen die mensen zo'n 15 tot 20 uur per week en ze hebben daarnaast ook nog hun job. En net als in het handbal moeten zij het nochtans ook niet doen om er veel geld mee te verdienen. Dus denk ik dat je het handbal alleen maar kan verbeteren qua niveau door meer uren training in te lassen. Misschien moeten de handballers toch iets meer passie betonen voor hun sport.

Het is de taak van een federatie om deze gang van zaken te stimuleren door te zorgen voor goede structuren. Een ander zwak punt is het feit dat er vijf ploegen in Limburg gehuisvest zijn, terwijl er in de hoogste mannenreeks geen ploegen uit Oost- of West-Vlaanderen mee doen. Tenslotte leeft een sport bij de gratie van een aantal vedetten, maar ook die bestaan niet in het Belgisch handbal en dat is jammer.

Maar ik hoor veel goeds vertellen over de opleiding in de topsportschool van Hasselt, waar nu ook bondscoach Nijdam is ingeschakeld. Hopelijk kan daar iets goeds uitkomen.”

Marcel Coppens

**Zaterdag 31 januari om 20u
Boholt - Sasja live op canvas+**

Het beloftevolle handbalintellekt van KV SASJA

Landskampioen Sasja trekt consequent de kaart van de (eigen) jeugd. Dat is al jaren zo. Alex Jacobs heeft voor die huisstijl de toon gezet en met vallen en opstaan een kampioenenploeg gevormd. Jo Delpire zet de traditie verder en geeft dit seizoen andermaal jong talent een speelkans. Het leeuwendeel van die jonge beloftevolle spelers studeert echter nog, en net zoals hun handbal, op topniveau. Anderen zijn net afgestudeerd.

Zoals Kevin Jacobs, gediplomeerde biochemie en thans docent wetenschappelijke vakken aan de Topsportschool. Of zoals zijn ploegmaat Ivan Kopljar, ook biochemicus maar intussen werkend aan zijn doctoraat in de biomedische wetenschappen. Hij doet dagelijks research in een labo waar hij een eigen project uitwerkt. Als alles naar wens verloopt is hij zowat vijf jaar onderweg, en dat na eerder al vijf jaar universitaire studie biochemie. Intussen wordt hij via een beurs betaald. 'Nee, faciliteiten om mijn sport te beoefenen krijg ik niet. Ik heb wel het geluk voor een flexibel labo te kunnen werken. Ik moet enkel zorgen dat mijn experimenten en onderzoek volgens

plan verlopen. Een doctoraat is immers resultaatgebonden. Als ik midweekmatchen moet spelen, of met de nationale ploeg in het buitenland ben, werk ik tijdens het weekend in mijn labo. Het is telkens puzzelen, timemanagement is erg belangrijk.'

Handbal en studie

Tophandbal en topstudie, het blijft een mysterie huwelijk. In de brede sportwereld zijn gevallen bekend van zowel atleten die op basis van karakter en volharding slaagden in die combinatie, als van anderen die de combinatie niet aankonden en hopeloos aan het een of het ander de brui gaven. Landskampioen Sasja kan als testcase fungeren. Neem nu de gebroeders Jeffrey (°1988) en Jimmy (°1984) Jacobs, beiden vlijtige studenten aan de Antwerpse universiteit. Jimmy studeert geneeskunde, heeft nog één jaar basisopleiding voor de boeg en wil zich nadien specialiseren in cardiologie. Jeffrey koos voor biologie (2de jaar), denkt als afstudeer richting aan ecologie & milieu. Een job in de watervoorziening en bodemverontreiniging ziet hij wel zitten. Topsport en topstudie: een zware combinatie?

Jimmy: 'Ik heb bepaalde faciliteiten omdat ik van het topsportstatuut kan genieten. Concreet betekent dit dat je in overleg met de professoren bepaalde lessen mag missen. Indien noodzakelijk kun je ook vragen een examen te verschuiven naar een moment dat je beter uitkomt. Als je in de nationale ploeg speelt komt die regeling echt van pas, omdat kwalificatiewedstrijden vaak in januari worden gespeeld, dus tijdens de examens. Ik heb al meermaals gevraagd om lessen te mogen brossen, voor een stage met Sasja, voor de Europabeker of een midweekwedstrijd. Anders wordt het echt té belastend.

Sport en studie vereist een enorme zelfdiscipline. Persoonlijk heb ik me goed kunnen aanpassen. Ik heb tot vandaag altijd optimaal mijn sport kunnen beoefenen. Zowel trainen als competitie spelen verliep steeds zonder problemen, en toch was ik in 90% van de lessen aanwezig op de univ. Tijdens de lessen is het belangrijk van goed op te letten en goed

te noteren. Dat bespaart je veel tijd 's avonds, tijd die je dan weer in het handbal kunt investeren. Ik heb ook nooit moeten bissen. Ik heb nog nooit het gevoel gehad dat ik of in mijn studie of in het handbal gefaald heb, of mezelf tekort heb gedaan. Tijdens examenperiodes kan het gebeuren dat je je geestelijk moe voelt op training, dat je concentratie verzwakt. Inderdaad, je mag stellen dat sport en studie bij mij harmonisch verlopen...'

Jeffrey: 'Ik heb al vaak een beroep op gedaan op het topsportstatuut voor Europese matches, want dan ben je toch enkele dagen weg. Geen enkele prof maakt daarover een probleem. Ik kan verder enkel mijn broer bijtreden: de combinatie sport & studie vergt inderdaad enorm veel discipline. Zo probeer ik elke avond, voor het slapengaan, te lezen wat ik overdag in de colleges kreeg aangereikt. Je moet de leerstof consequent inventariseren en notuleren. Nee, tijd om na de training nog eens languit in een zetel te liggen en wat tv te kijken zit er niet in. Soms ben je wel moe van het trainen, maar zelfs dan moet je het opbrengen van te lezen, nog wat te studeren. En ik geef toe dat zulks met vier trainingen per week niet altijd even leuk is. Ik speel ook in de nationale selectie -21, dat betekent vaak stages en wedstrijden in het buitenland. Tijdens de kerstvakantie bijvoorbeeld, wanneer andere studenten blokken voor hun examens en ik op stage ben, moet ik die blokperiode inhalen op een ander moment. Vroeger beginnen, of na de stage, het is voortdurend een kwestie van plannen en aanpassen. Niet altijd even makkelijk, maar het lukt wel.'

Sasjaproduct

De gebroeders Jacobs zijn een onvervalst Sasjaproduct. Ze spelen van bij de welpen bij

de club van hun hart. En als je 't hen vraagt, een ideaal parcours...

Jimmy: 'In mijn tijd bestond er nog geen juniorenreeks. Ik ben van de kadetten rechtstreeks naar de beloften overgestapt. Een scholierenreeks als tussenstap is sowieso een meerwaarde, maar uiteindelijk is die overgang toch tamelijk vlot verlopen.'

Jeffrey: 'Klopt, want toen ik laatstejaarskadet was merkte ik al dat mijn broer in die beloftenreeks werd geconfronteerd met stevige kerels, oudere spelers meestal, wat de ontwikkeling van een jonge gast misschien niet echt ten goede komt. Ik heb dus wél van die juniorenreeks kunnen profiteren en dat heeft mijn evolutie als handballer zeker geholpen. Het is een belangrijk tussenstation richting beloftenploeg en uiteindelijk het topteam. Vooral om kracht bij te winnen is het een belangrijke etappe. Of ik dit jaar ben doorgebroken in de eerste ploeg? Ach, ik hoop het. Ik heb mij alvast mogen tonen dit seizoen, ik krijg meer speelminuten, ik zit vaak goed in de match, ik heb er ook echt leut in. Ik probeer me op gelijke hoogte van Kevin Jacobs te werken, maar zover ben ik nog niet. Maar ik voel me wel geïntegreerd, ik val in met veel minder stress dan voorheen...

(Onze bemerking dat hij een kerel is met guts, iemand die ondanks zijn jeugdige leeftijd verantwoordelijkheid neemt en altijd wel iets doet met de bal, lacht hij bescheiden weg...)

Ik probeer me gewoon te amuseren op het veld en vooral te genieten van elk moment dat ik mag spelen. Vooral in topmatches, of in de Europacup, als je voor een afgeladen sporthal speelt, dan voel ik me in mijn sas. Dat is puur genieten man, da's het liefste wat ik doe...'

Jimmy: 'Het feit dat ik in het eerste team minder aan bod kom en eigenlijk meer bankzitter ben, heeft sowieso te maken met talent. Ik ben als handballer minder getalenteerd dan mijn jongere broer. Kijk, ik heb mijn kans gekregen in het eerste team, ik heb die kans ook gegrepen, maar ik ben gewoon beperkter als speler. Ik speel dit seizoen ook bewust met het Sasjateam in tweede nationaal. Dat was zo afgesproken omdat mijn voorlaatste jaar geneeskunde een stagejaar is en qua belasting veel zwaarder dan vorige jaren. Dus moet ik in het handbal wat gas terugnemen. Maar als Jo Delpire me nodig heeft val ik in. Ik heb geen enkel probleem met een stapje terugzetten. Ik blijf met volledige inzet trainen met de

eerste ploeg, ik voel me daar echt goed bij.' Jeffrey: 'Een semi-professioneel statuut als handballer? (gretig...) Ja, dat zou ik wel zien zitten. Ik denk dat elke topsporter dat zou willen. Op een professionele manier met je sport bezig zijn, da's gewoon het einde man. Dat is mijns inziens ook de enige manier om de kloof met de Europese top te verkleinen. Want als je Europees speelt, of zelfs met de -21, dan merk je toch een levensgroot verschil met spelers die twee keer per dag trainen. Qua techniek valt het nog best mee. Maar qua kracht schieten we te kort. Logisch hé, als wij overdag studeren of werken, zijn die topspelers aan 't fitnessen. We moeten absoluut de krachthonk in, anders blijven we achterop hinken. Of erger: de afstand met de top zal nog vergroten.'

Of Sasja voor de gebroeders Jacobs de ideale club is?, willen we nog weten...

(beiden in koor): 'Natuurlijk ! Sasja is de enig denkbare club voor ons. Primo, qua locatie. We wonen omzeggens om de hoek, dat bespaart ons enorm veel tijd inzake verplaatsing. Anders zou sport & studie nóg moeilijker worden. Secundo, hebben we er beiden een zeer goede opleiding gehad. We zien echt geen reden om elders ons handbalgeluk te zoeken...'

Integratie

Dit seizoen werd Wouter Sas aangetrokken, ook een beloftevolle jongere die van zijn moederclub Uilenspiegel naar de Topsportschool trok en daarna naar Tongeren verhuisde. Hij studeert marketing aan de Karel de Grote Hogeschool in Antwerpen, maar heeft eerder al studies burgerlijk ingenieur geprobeerd aan de KU Leuven.

'Een foute keuze,' bekent Wouter Sas ootmoedig, 'ik was er gewoon niet klaar voor. Meteen na de Topsportschool de eredivisie in met Tongeren en dan nog studeren in Leuven. Op kot in Leuven, een hoger niveau handbal, vier keer per week trainen, telkens een uur onderweg van Leuven naar Tongeren, ... Dat was te veel hooi op de vork. Ik heb die combinatie veel te licht opgevat, ik was onvoldoende voorbereid. Jammer, maar ik heb wél twee seizoenen ervaring opgedaan bij Tongeren...

Ja, ook ik kan in de hogeschool genieten van een topsportstatuut. Maar ik moet de eventuele faciliteiten nog bespreken. Voorlopig vallen handbal en mijn studie marketing best te

combineren. Ik heb 20 uur les per week, ik kan me perfect vrijmaken om 's avonds te trainen, zelfs om 's morgens te gaan fitnessen. Ik heb ook een volledig lesvrije dag waarop ik twee keer kan trainen. Valt dus best mee...

Het zwaarste voor mij was wennen aan die nieuwe club. Vergeet niet dat ik zes jaar in Limburg heb geresideerd, ik was meer vertrouwd met de Limburgse dan met de Antwerpse mentaliteit. Ik heb me hier enorm moeten aanpassen, want ik kwam terecht in een hechte vriendengroep. Een ploeg die al drie jaar kampioen speelt, jongens die mekaar door en door kénnen. Ik moest me echt integreren en dat loopt niet altijd van een leien dakje. Kijk, ik heb enorm veel ambitie maar moet wel een handbalmonument als Koen Roggeman van zijn voetstuk stoten hé. Die zet je niet zomaar opzij, begrijp je? Dus moet ik me keer op keer bewijzen, op training en op elk moment dat ik mag invallen. Intussen heb ik door de blessure van Koen al veel speelgelegenheid gehad, maar het is telkens opnieuw jezelf bewijzen, proberen van Roggeman te evenaren. In verdediging lukt dat al aardig.

Ach,... ik leer hier enorm veel, zowel van een trainer als Delpire als van Koen Roggeman die me met raad en daad bijstaat. Want iedereen vindt Roggeman met de ogen dicht, terwijl ik me nog moet leren positioneren. Maar ik beseft dat ik nog groeimarge heb, en daar wil ik aan werken. Ik heb ook het geluk gehad steeds met toptrainers te kunnen werken. Eerst Jos Schouterden in de Topsportschool, dan Pezza Dosen bij Tongeren, nu Jo Delpire...

De trainingsarbeid opvoeren? Ach, als dat zou kunnen, daar teken ik onmiddellijk voor. Zou overigens geen probleem zijn met mijn studie. En een avontuur in het buitenland? Zou ik ook geen moment aan twijfelen. Kijk, ik heb bewust voor een studie van drie jaar gekozen om zo vlug als mogelijk af te studeren, mijn diploma in het buitenland te verzilveren en tegelijk op een hoger niveau te handballen. Dat zou het einde zijn voor mij. Ja, in zekere zin beschouw ik Sasja als een tussenstop. Ik kan hier enorm veel bijleren, ik wil me daar ook onvoorwaardelijk voor inzetten, en tevens ook als sportman, zeg maar als méns levenservaring opdoen. In een kampioenteam spelen is een aparte ervaring.'

Cois Van Aelst

“Europese matches zijn gemakkelijker te leiden dan Belgische”

Een ongebruikelijke combinatie: de Franssprekende Luikenaar Karl Riga en de Nederlandstalige Sigurd Thomassen uit Hasselt werden opnieuw 'scheidsrechter van het jaar'. Leuk, zou je zeggen, maar ook hier bederven soms communautaire spanningen of misverstanden de pret. 'Wij hebben onze trofee van vorig jaar, toen we voor het eerste tot beste scheidsrechtersduo werden uitgeroepen, in (wijlen) het referendum van de LFH, nooit ontvangen,' kan Karl Riga er nog een beetje groen om lachen. Maar het feit dat ze ook voor de tweede keer verkozen werden tot de besten van het korps, vergoedt natuurlijk veel.

Qua leeftijd verschillen beide scheidsrechters: Sigurd is er 28 en zijn collega is elf jaar ouder. Hoe vormden ze ooit een vast duo?

20

Karl Riga: “Ik heb acht jaar gefloten met een andere collega, Vincent Botton, maar toen die voor de Europese wedstrijden nét boven de limietdatum geboren bleek te zijn, wilde ik mijn ambities waar maken met iemand anders.” De Luikenaar was lange tijd actief als speler. “Ik pendelde tussen clubs op de grens van ere-afdeling en eerste nationale zoals Tongeren, Melveren, Montegnée of Malmédy. Ik woon wel degelijk in Luik. Geen probleem qua afstanden. Mijn eerste verplaatsing is 200 km. We moeten in ons land leren relativeren en niet klagen over verre afstanden. Onze Franse collega's moeten dikwijls met het vliegtuig weg om een match te arbitreran.

Ook Sigurd Thomassen heeft er een bescheiden spelerscarrière opzitten: “Ik heb zelf lang bij Initia Hasselt gespeeld en getraind. Ik wist wel dat ik als speler geen topper was, maar toen me werd meegedeeld dat ze een vervanger hadden aangetrokken voor mijn positie, meldde ik me onmiddellijk bij François Muleners, de scheidsrechtersverantwoordelijke, die al enkele jaren vroeg of ik niet opnieuw wilde arbitreran. Sinds het seizoen 2003-2004 ben ik dan ook aan Karl gekoppeld en dat klikt uitstekend.”

België en Europa

Ons beste scheidsrechtersduo kan intussen al bogen op 26 internationale selecties, met recent de dubbelontmoeting Gummiesbach – FRAM Reykjavik als meest prestigieuze. “Het grote verschil met België is dat het in dat soort matches veel sneller gaat, dat het niveau veel hoger ligt en dat je je haast niet meer hoeft te bekommeren om technische fouten, want die worden er amper gemaakt. Het lijkt misschien een beetje contradictorisch, maar precies om deze redenen is het veel gemakkelijker een Europese wedstrijd te leiden in plaats van een Belgische. Vroeger kenden we in ons land ook een hoger niveau, maar dat is de laatste jaren duidelijk gezakt. Daar komt bij dat in België iedereen in het handbal wel iedereen kent, maar als dat begint mee te spelen, dan stop je beter met arbitreran. Kort na mijn spelerscarrière werd ik misschien andere bekeken door mijn vroegere ploegmaats, maar nu ondervinden wij toch niks anders dan respect in de meeste wedstrijden. Sinds we ook Europees blazen, bekijken ze ons anders,” vindt Riga.

“Het is waar dat we bij Europese matches dikwijls op de tippen van de tenen moeten staan om mee te kunnen met dat snelle, technisch vaardige handbal. Vergeleken met België halen alleen de play-offwedstrijden bij ons een min of meer vergelijkbaar niveau. Dat zijn soms ook zware wedstrijden, maar als je een Europese bekermatch tot een goed einde gebracht hebt, dan ben je fysiek toch behoorlijk vermoeid, want je moet zestig minuten uiterst geconcentreerd blijven. Ik fluit in België natuurlijk ook wel matches tegen handbalvrienden, maar eens ik op het terrein stap, maak ik de 'clac' en ben ik nog uitsluitend met de match bezig en fluit ik gewoon wat ik zie, om het even of een goede vriend een fout begaat of iemand anders. Spelers waarden dat uiteindelijk, dat je probeert eerlijk te arbitreran,” vult Sigurd aan.

Eén probleem om Belgische wedstrijden te leiden: Sigurd is nog altijd aangesloten bij Initia Hasselt en mag dus geen wedstrijden

leiden van zijn ploeg. ‘En dus blijven er per week slechts vier wedstrijden over. Dat maakt dat we ook maar enkele Belgische topwedstrijden per jaar kunnen leiden,’ concludeert Riga. “Dat klopt. Ik train zelfs nog met de derde ploeg van Hasselt, soms zelfs met de eerste om mijn fysiek op peil te houden. Ik heb ooit in het eerste team meegespeeld na de succesvolle generatie Guy Smeets, Delpire, Boiten, Bielen en op een moment dat Dewit en De Preter geblesseerd waren. Ik deed dat wel graag,” roept Sigurd nog zoete herinneringen op.

“De kwaliteiten van een goede scheidsrechter? De reglementen goed kennen, sober zijn, consequent, laten handballen als het mogelijk is. Als arbiter heb je een goede match geblazen, als ze zich achteraf afvragen wie de scheidsrechters waren,” somt Riga op.

Maar is arbitrerem – zeker met daar nog Europese bekermatches bij – te combineren met een job? “Ik werk als zelfstandige en daardoor kan ik mijn werk een beetje regelen in functie van eventuele buitenlandse verplaatsingen,” legt de Luikenaar uit. “Als marketing coördinator heb ik een flexibele job en bovendien een sportieve directie, die het waardeert dat iemand van het personeel internationaal scheidsrechter is. Tot hiertoe ken ik daarbij geen problemen, tenzij dat ik voor die buitenlandse trips wel een pak vrije dagen moet oppakken. Dat is in andere landen wel eens anders,” ervaarde Thomassen.

Ambitie

Met 26 internationale caps moet dit Belgische topduo toch nog verdere ambities hebben.

“Natuurlijk wil ik op een zo hoog mogelijk niveau arbitrerem. Zowel in België als in Europa. Leuke matches krijgen zoals onlangs met de Duitse wereldkampioen Cristian Schwarzer in de ploeg. Rosskamp/Rothkranz, onze voorgangers, kwamen aan ongeveer 120 internationale aanduidingen. Ik zou het een hele eer vinden om zo ver te geraken. Ik amuseer me nog 100% en zolang dat het geval is, blijf ik nog wel even,” grijnst Karl Riga.

“Ook ik vraag niet liever om leuke Belgische en Europese matches voorgeschoteld te krijgen. Binnen de Europese federatie zitten we goed, maar ik ambieer nog een stapje hoger te zetten en ook IHF-scheidsrechter te worden. Dat brengt echter één probleempje met zich mee. Riga zat Europees tot vorig jaar op schema, maar toen wijzigden ze de maximale leeftijdsgrens om nog te kunnen promoveren, waardoor hij er net afviel. Dus wil ik dat stapje verder zetten, dan zal ik ooit moeten uitkijken naar een andere collega-fluitenier. Maar dat probleem stelt zich momenteel zeker niet,” beseft Sigurd Thomassen.

Strijd om het behoud in eredivisie bij de dames

Bij de heren is West-Vlaanderen sinds de degradatie van HBC Izegem niet meer vertegenwoordigd op het hoogste niveau. De concentratie van topploegen in Limburg heeft reeds heel wat inkt doen vloeien in het verleden. Bij de dames is het iets beter gesteld met de geografische spreiding. Atomix en Eynatten verdwenen van het toneel, maar werden vervangen door HC Brussels en Apolloon Kortrijk. DHT Middekerke Izegem is reeds enkele jaren een vaste klant in eredivisie, al kon het de play-offs nog niet bereiken.

22

Apolloon vecht voor het behoud in eredivisie.

Apolloon Kortrijk was vroeger een vaste waarde in eredivisie, maar zakte vervolgens wat weg, en bleef steken in de kop van eerste nationale. Koen Nel, 43 ondertussen, is reeds vele jaren een van de drijvende krachten achter de Kortrijkse dames. Als getalenteerde rechterhoekspeler moest hij, enkele korte comebacks niet te na gesproken, de spelerscarrière veel te vroeg afsluiten na aanhoudende problemen met de achillespees. Hij was reeds in vele hoedanigheden actief bij de Apolloon-dames. Als voorzitter en trainer loodste hij, als prille twintiger, Apolloon begin jaren '90 via de beker in de Europacup. Daarna was hij bestuurder, sportief raadgever, assistent en coach. Door een druk beroepsleven en opgroeiende kinderen trad hij echter nog maar zelden op de voorgrond. Nu is hij helemaal back in business, zoals dat heet.

“Vorig jaar waren we eigenlijk pas vierde geworden in eerste nationale. We hadden wel een rampjaar achter de rug qua blessures.

Liefst vier zware knieblessures binnen hetzelfde seizoen! Toch oordeelde de technische staf dat er voldoende speelsters waren die het niveau eredivisie aankonden. De trainers waren ook van mening dat het in alle geval een goed leerproces zou zijn voor iedereen, ook voor de meisjes die bij de reserves zouden kunnen spelen. Want die zijn er niet in eerste nationale.”

“We hadden een Roemeense coach gevonden, gehuwd met een Belg, en die op een degelijk niveau gespeeld had in Roemenië. Maar dat heeft niet lang geduurd. Monica (Allemeersch) is begonnen in september, raakte in oktober geblesseerd toen ze zelf meespeelde bij de reserves en heeft daarna afgehaakt. Dan heb ik het roer maar overgenomen, al is het bijna niet te combineren met mijn andere bezigheden, hoe fijn ik het ook vind. We zijn nog steeds op zoek naar een trainer-coach, al wil ik gerust een training per week verzorgen. Damestrainer zijn is zwaarder dan herentrainer, denk ik, zonder al te veel te willen veralgemenen: het verschil binnen zo een damesgroep is groter op alle vlak, technisch, tactisch en fysiek. De psychologische component is ook wat zwaarder. “

“In vergelijking met 15 jaar geleden is het dameshandbal wel veranderd. Nu gaat het sneller, wordt er veel gecounterd. Vroeger werd er fysieker verdedigd, en waren de opbouwsters beter en bepalender. Ik heb de indruk dat de achterlijnen vandaag kwalitatief minder bezet zijn. Zo komt het dat bijvoorbeeld Martine Bijl bij DHW nu nog beter tot haar recht komt dan vroeger.”

“We hadden ons voorgenomen om de reguliere competitie te gebruiken om ons niveau aan te passen aan eredivisie, om vervolgens in de play-downs te proberen ons hachje te red- den. We merken wel dat de kloof groot is. We hebben een aantal speelsters die het niveau aankunnen, maar geen 30 minuten per helft, laat staan 60 minuten lang. Het zal dus zwaar worden. Met Inge Schildermans en Fatima Feddal hebben we twee ervaren speelsters die niet uit de jeugdwerking van de club komen, maar wel heel goed in de groep liggen. De sfeer is ondanks de soms zware nederlagen echt goed en dat biedt perspectieven voor

het vervolg van de competitie en de eindfase. Mocht de ploeg zakken, zijn ze veel ervarener voor het seizoen erna in eerste nationale. Momenteel is enkel nog Marjolein Gousseau gekwetst, laat ons hopen dat we van verder leed gespaard blijven. Meeuwen heeft me het meest kunnen bekoren van al onze tegenstanders. En niet alleen met de eerste ploeg, maar ook met de reserven. Zij hebben duidelijk een goede werking opgezet. Bij ons moeten we nog meer aandacht besteden aan de recrutering van meisjes. We merken dat onze scholenacties veel te veel jongens aantrekken en de enkele meisjes, misschien daarom, te snel afhaken. We zullen intern, samen met onze jeugdcoördinator, een actieplan opstellen.”

DHT nog op zoek naar een grote overwinning

DHT is een samenwerkingsverband tussen Thor Middelkerke en HBC Izegem voor de dames senioren. Er wordt samen getraind op beide locaties en er werd een gezamenlijk bestuur opgezet. Hilde Beel is secretaris van de club.

“We zijn om zo te zeggen met ons gat in de boter gevallen bij deze samenwerking. Het klikt goed tussen de meisjes en ook binnen het bestuur is de samenwerking prima. En maar goed ook want we hebben, zeker logistiek, een zware dobber aan DHT. We brengen vier ploegen in competitie: dames eredivisie, reserven, een liga- en een regioploeg. Zo kunnen ook de meisjes die een jaar een stapje terugzetten door studies of stages, rustig blijven handballen op een ander niveau. Maar ook voor de motivatie is de samenwerking goed. Izegem doet het super op dit moment bij de jeugd, en dat is voor ons een reden om ook een tandje bij te steken in Middelkerke. We willen niet achterblijven.”

“Gezien de uithoek waar we liggen is het logisch dat mobiliteit en de daaraan verbonden kosten wel een issue zijn. Gelukkig hebben we met Kortrijk, Brussels en DHW Antwer-

pen toch enkele verplaatsingen die we met de wagen kunnen doen. Spijtig dus dat Kortrijk of Brussels ons wellicht zullen verlaten. Wij zullen dit jaar geen degradatieproblemen hebben, tenzij er rampen gebeuren. De groep is sterker geworden, ondanks het feit dat we geen transfers gerealiseerd hebben. De meisjes maken zelf progressie. Eind vorig jaar liep het minder. Toen was er wel acuut degradatierisico. Het bestuur heeft toen net voor de play-downs afscheid genomen van onze Franse trainer, André Declercq. Zijn ambitie kwam niet overeen met de onze. Voor hem was degraderen niet echt een probleem. Hilde Aspeslagh heeft ons toen als trainster door de play-downs geloodst, en ook Ursula Pingret is terug beginnen handballen. Zij is dit seizoen ook gebleven. Damestrainers zijn in West-Vlaanderen helaas niet dik gezaaid. Ook Kortrijk heeft het op dat gebied niet makkelijk. Aan Jan Boury hadden we uiteraard lang een ideale trainer-coach. Wij liggen dan ook nog eens wat uit de richting, trainen vier keer per week, en voor een uitwedstrijd ben je gemiddeld 10 uur onderweg. Voor Hilde was dat op termijn niet houdbaar. Quentin Delroex is als coach echt een grote meevaller. Maar ook voor hem is vier keer per week lastig. Daarom wordt hij bijgestaan door Arne Laureins en Hilde Aspeslagh, die enkele technische trainingen voor hun rekening nemen. In mijn achterhoofd heb ik de play-offs nog niet opgegeven dit seizoen. We spelen echt niet slecht, tegen Hasselt verloren we nipt met twee doelpunten. Wij moeten niet naar onder kijken, maar eerder naar Hasselt, Rhino en Bocholt, en die kleine kloof dichtfietsen. Ik hoop voor dit seizoen toch op één grote overwinning. Enkel Melveren ligt ons echt niet, maar dat is al jaren zo. Wait and see, je hoort er nog van als het zover is.”

David Van Dorpe

"Terug naar de clubliefde!"

Dat het HC Overpelt de laatste jaren niet echt voor de wind gaat, kan als een understatement van formaat bestempeld worden. De spelerskern van de Noord-Limburgers werd de afgelopen seizoenen compleet kaal geplukt door de concurrentie. De vrije val van eerste nationale naar de Liga Oost was dan ook een logisch gevolg. Logischerwijs is men dan bij Overpelt ook een volledig nieuwe weg ingeslagen. Onder jeugdcoördinator Mario Theeuwen wordt er resoluut de kaart van de jeugd getrokken. Aan de vooravond van de start van de competitie praten we met Theeuwen over zijn rol binnen de club, zijn visie op het handbal van tegenwoordig en het spijtige verval van de clubliefde.

24

"Ik was een degelijke opbouwer, maar ook niet meer dan dat", repliceert Theeuwen gevraagd naar wat voor type speler hij eigenlijk was. "Zowel voor Neerpelt, Hechtel en Overpelt heb ik altijd en overal het volle pond gegeven. Ik was een echte ploegspeler, maar absoluut geen uitblinker. Dat liet ik aan andere mensen over (lacht). Bij het begin van vorig seizoen kreeg ik bij Overpelt de functie van jeugdcoördinator. Die functie koppel ik aan het trainen van de pupillen en de sportieve verantwoordelijkheid van de eerste ploeg. Eén keer per week voeg ik me daar nog bij de groep om technisch en tactisch training te geven. Ook de doelmannen neem ik af en toe eens onder handen." Toch wel tijdrovende bezigheden? "Uiteraard. Maar ik ben dan ook een nieuw leven in het onderwijs begonnen, wat toch heel wat tijd heeft vrijgemaakt. "

Het staat als een paal boven water dat men bij Overpelt een degelijke jeugdcoördinator kan gebruiken. De voorbije seizoenen werd het leeuwendeel van het Overpeltse talent door de talrijke streekgenoten weggeplukt. Tot grote frustratie van Theeuwen, natuurlijk. "De situatie werd eigenlijk onhoudbaar. We konden praktisch geen enkele speler van onze seniorenploeg bij de club houden, en de degradatie naar de Liga was dan ook snel een feit. Binnen een straal van vijftien kilometer zijn hier zoveel handbalclubs, de concurrentie is echt moordend. Lommel, Neerpelt, Bocholt, Meeuwen, noem maar op. Ze spelen allemaal handbal op het hoogste niveau, en ze zijn bereid de spelers veel te betalen.

Daarom heb ik begin vorig seizoen een voorstel aan het bestuur geformuleerd. Dat voorstel poneerde een radicale ommezwaai van onze clubcultuur. De jeugdwerking werd onze fundamentele pijler en geen enkele speler zou vanaf dat moment nog betaald worden. Uiteraard omvatte het plan ook een promotie naar de nationale afdelingen. Maar dat zou dan wel op een termijn van vier of vijf jaar gaan gebeuren."

Een nobel plan, dat dient gezegd. Maar wie verzoent zich als supporter met een paar jaar stagnatie in de onaantrekkelijke Liga met veel verre verplaatsingen? "En toch werd mijn voorstel door zowel bestuur als supporters op veel enthousiasme onthaald", dixit Theeuwen. "En het heeft zijn vruchten al afgeworpen. Onze eerste ploeg wordt nagenoeg volledig bevolkt door spelers die binnen de club werden opgeleid. Jongens van rond de kerk, zeg maar. Een beetje naar het model van Kortessem, die zo al jaren het goede voorbeeld geven. Ten tweede is het aantal jeugdspelers sinds mijn overname verdubbeld, een toch wel niet te onderschatten progressie. Deze spelers zullen worden getraind door gericht aangetrokken en goed gediplomeerde trainers."

Kaalpluk

Allemaal goed en wel. Maar die goed opgeleide spelers zullen dan ook bij de club moeten blijven. En zonder een occasionele versterking kom je in het handbal toch niet ver? "Daar ligt voor een stuk mijn verantwoordelijkheid", gaat Theeuwen verder. "Ik zit me al enkele jaren af te vragen waar de echte clubliefde van vroeger naartoe is. In mijn tijd als speler stond of viel alles met het groepsgevoel. Op training, in de kleedkamer en in de kantine na de wedstrijd had ik altijd het gevoel dat iedereen graag voor de club speelde. Een gevoel dat mijns inziens serieus aan het verwateren is in het handbal van tegenwoordig. Wat me nog het meeste verbijstert en soms zelfs kwaad maakt, is dat sommige clubs onze jeugdproducten hebben weggeplukt om bij hun reserven te stallen. Daar stel ik mij toch de nodige vragen bij."

Theeuwen gaat passioneel op zijn elan verder: "Ga tegenwoordig eens naar een wedstrijd in eredivisie kijken. Een uur na de wedstrijd is de kantine bijna leeg. Het contact tussen spelers en supporters, toch wel een belangrijk gebaar van waardering naar die mensen toe, is aan het verdwijnen.. Overpelt moet één grote vriendenkring worden, een combinatie van spelers die de club in het hart dragen, supporters die seizoen na seizoen met plezier naar hun lokale jongens komen kijken, gepassioneerde trainers, en last but not least een verschrikkelijk hard werkend bestuur onder

leiding van de nieuwe voorzitter Peter Bongaerts. Die gelukkig voor honderd procent mijn visie deelt. Uiteraard zullen we de kern af en toe moeten versterken. Dat staat buiten kijf. Maar daarvoor komen enkel heel ervaren spelers in aanmerking. Spelers die bereid zijn om alles voor onze club te geven en die precies weten hoe hun knowhow over te brengen op onze jongere spelers. Ik herinner me nog heel goed toen ik bij Neerpelt mijn eerste seizoen in de eerste ploeg draaide. De Nederlander Will Jacobs, bulkend van ervaring, kwam de eerste training op me af en zei me dat hij me het volledige seizoen onder zijn hoede zou gaan nemen. In dat jaar heb ik bijna evenveel opgestoken als in mijn ganse carrière. Ik denk er nog vaak aan terug, dat is handbal zoals het zou moeten zijn."

Hoe idealistisch dit gedachtegoed ook moge zijn, Theeuwen is er zich ook van bewust dat niet alles van een leien dakje zal lopen. "Ik weet ook wel hoe het handbal ineenzit", zucht hij. "Er zullen spelers zijn die hun kop compleet laten zot maken door met geld zwaaiende clubs. Ik ga dan ook niemand tegenhouden als hij weg wil. Maar we moeten erin geloven dat het mogelijk is om met deze strategie op termijn terug te staan waar we thuishoren. Ik zie het alvast zitten. Mijn zoon heeft onlangs het voetbal opgegeven om te gaan handballen. Als dat geen teken aan de wand is..."

Rob Kwanten

een vroege Kerstmis

ZOMER 2009

EXCLUSIEVE HANDBALSTAGE

OVERPELT

van 10 augustus tot 14 augustus • leeftijd 10 - 18 jaar • prijs €237

sporta

Inschrijven via 014 53 80 72

WWW.SPORTA.BE

Geert Debusschere heeft ambitieuze plannen bij Don Bosco Gent. “Promoveren naar ere-afdeling, maar niet ten koste van alles”

In onberispelijk businessplunje, in trainerspak of in uitgaanskledij, Geert Debusschere blijft altijd zichzelf. Zelden iemand de evolutie van een club, zijn realistische ambities en zijn dromen in zo'n korte tijd zo helder weten uitleggen als de trainer van Don Bosco Gent. Hou hem en zijn collega's bestuurders en assistenten op het sportieve vlak in de gaten, want één van de volgende jaren staat het vast: Oost-Vlaanderen krijgt opnieuw een ere-klasse. “Dat is wel de ambitie, maar zeker niet ten koste van alles,” haast Geert zich om dat zinnetje eraan toe te voegen.

28

Beginnen we met de eerste ploeg bij de mannen, bij wie Geert Debusschere nu al zes seizoenen trainer is in eerste nationale. “Tijdens het eerste jaar bleven we erin. Het tweede jaar ook, met de hakken over de sloot, met 15 punten en met eigen jeugd. Toen stelden we een driejarenplan op, met als doelstelling elk jaar zes punten meer te halen en respectievelijk te eindigen op de achtste, de vijfde en de derde plaats. We werden derde, vierde en tweede. Vorig seizoen stonden we op vijf wedstrijden van het einde op de eerste plaats, maar verloren dan van Lommel. We riepen de spelers bij mekaar en vroegen ze wat ze zelf wilden. De meesten wilden wel eens proeven van de hoogste handbalafdeling. En dat liefst met zo veel mogelijk eigen jeugd. Maar Xavier Rits stopte ermee, in de play-offs hadden we af te rekenen met behoorlijk wat blessures en we kregen enkele pandoeringen om de oren.

Als je dus vraagt naar onze doelstellingen voor dit seizoen, dan is het enige antwoord: beter doen dan vorig seizoen. En dat kan alleen door meer en anders te trainen, door de technische staf uit te breiden en door ons te versterken op de plaatsen waar dat nodig zou blijken.

Een eerste realisatie in dat plan is de aanwerving van Frank Van Uytfanghe als technisch adviseur. Hij nam me vroeger mee naar de

VHV-selecties en naar buitenlandse stages, hij is een beetje mijn sportieve, geestelijke vader. Daarnaast kwam Pieter Van Nieuwenhove erbij als assistent-coach, een jonge ambitieuze kerel uit Kortrijk, die vroeger nog voor Don Bosco speelde en zijn waarde al bewees als jeugdtrainer, met het hart op de juiste plaats en die best de plaats van het handbal kan inschatten.

Verder moesten we Xavier Rits en doelman Mario De Zutter vervangen, die door werkomstandigheden niet meer alle trainingen kon volgen. Voor die laatste vervanging hadden we geluk op Marcos Sanchez Diaz te vallen, die in Gent zit voor een Erasmusproject, in de Spaanse derde afdeling speelde en die flink op weg is om de ‘chouchou’ van het publiek te worden. In de plaats van Rits kwam Jurgen Vershelde, een linkshandige speler van Kortrijk over, de tweede beste schutter van de reeks. En zoals dat bij Don Bosco in het verleden het geval was, betalen we niemand een vergoeding, alleen verplaatsingskosten.

Qua trainingsarbeid zitten we met de eerste ploeg aan zeven uren per week, inclusief powertraining. Maar we hebben ook drie jongens van Waterloo aangetrokken, zodat we konden uitkomen met een ploeg -21-jarigen en die krijgen zelfs negen uren training per week. Ik weet ook wel dat we van dat trainingseffect ooit de weerslag zullen ondervinden in de loop van het seizoen, maar dat is dan een goede leerschool.”

Problemen en valse start

Maar het liep aanvankelijk allemaal niet zoals Geert en zijn manschappen het zich voorgesteld hadden. “Wij startten met een 1 op 6, hoewel we nooit weg gespeeld werden en het even goed een 4 op 6 kon geweest zijn. Maar dan volgde een 8 op 10 en zo volgen we vanuit de ereloge de strijd van een tweetal ploegen boven ons, die dan ook met meer druk geconfronteerd worden. Dat Eupen vooraan zou staan, hadden we wel verwacht, maar Waasmunster verbaasde ons in positieve zin. Het

klinkt misschien eigenaardig, maar het liefst zouden we tweede eindigen en dan eventueel via de play-offs promoveren, omdat we dan al enkele confrontaties zouden gehad hebben met clubs die in ere-afdeling speelden. Dan weten we meteen of we al rijp zijn voor de hoogste afdeling. Het is natuurlijk wel zo dat we in de beker al Lommel uitschakelden met duidelijke cijfers. Kunnen we ook nog van Villers winnen in de beker, dan krijgen we twee ontmoetingen met Sasja en de landskampioen is natuurlijk een goede waardemeter om te zien waar we met deze ploeg staan. We hebben in dit soort matches ook niks te verliezen.

Bestuurlijk zijn we o.l.v. Geert Stevens ook klaar voor de promotie. Qua sponsoring is er nog een groeimarge, maar ook daar denk ik wel dat het in orde komt. Het enige waarvoor we nog ernstig iets te kort komen, is de infrastructuur. Wij trainen dus 7 uren met de seniores, 9 uren met de junioren en dan hebben we nog onze jeugd ploegen. Welnu, voor al deze ploegen hebben wij slechts twee uur ter beschikking in sporthal Hekers, de plaats waar we ook onze thuismatches spelen. De andere trainingsuren zitten we in scholen. Eigenlijk hebben we in totaal 60 uren nodig, maar de stad Gent is slechts in staat ons vier

uren te geven omdat ze zelf met accommodatieproblemen zitten. Tegen 2012 is er beterschap beloofd.”

Jeugd aan de top

Geert is behoorlijk trots op de jeugdwerking bij Don Bosco Gent, maar blijft hopen op meer financiële steun en meer gebruik van accommodaties van de stad Gent. “Wij zijn als club tenslotte ‘groot’ geworden in Gent. Gelukkig hebben we de scholengemeenschap van Don Bosco Zwijnaarde en Don Bosco Sint-Denijs enorm achter ons. Als je de toestand in Gent vergelijkt met die in Kortrijk, waar de stad b.v. de Lange Munte gratis ter beschikking stelt van de clubs, dan zitten we in Gent met een schrijnend probleem.

Nochtans koppelen wij als club kwaliteit aan kwantiteit. Wij mikken dit seizoen op de juniorestop-3 in België, wij hebben een sterke kadettenlichting die ook tot de top-3 van de VHV wil behoren. Als we elk jaar één jeugdspeler kunnen laten doorstromen naar de eerste ploeg, dan hebben we na tien jaar een gans nieuwe ploeg en mogen we stellen dat we goed gewerkt hebben. Voeg daar sinds enkele jaren een vrouwenploeg aan toe en we zijn ook opnieuw gestart met een recreantploeg. Op die manier hopen we dat

alle leden aan hun trekken komen, ieder op zijn of haar niveau: één ploeg in ere-afdeling, één in tweede nationale, één in de Liga en één recreantenploeg. We willen dus wel degelijk promoveren, maar niet ten koste van alles.”

Kwalitatieve jeugdwerking

“Meer dan tien jaar geleden had Don Bosco Gent een goede jeugdwerking met o.a. zelfs twee jeugdtitels als Belgisch kampioen, maar dan volgde er een gat van acht jaren. We zijn dan met jeugdcoördinator Bart Danhieux rond de tafel gaan zitten en we zijn gestart met een project ‘Handbalschool’. Wij zijn hier allemaal een beetje gek en we hebben gevraagd aan ons bestuur of ze achter ons project konden staan om in twee jaar tijd ons ledenaantal te verdubbelen. In het bestuur staan ze echter ook wel wat open voor gekke ideeën en ze hebben ons een bepaald budget gegeven, waarmee we aan onze doelstellingen konden werken.

We zijn met Vlabus (soort uitzendbureau voor leraren LO) in zee gegaan om in de scholen initiatie te geven. Van 1 mei 2007 tot oktober 2008 hebben wij aan 7500 kinderen initiaties gegeven, het aantal deelnemers op onze stages steeg van 96 naar 196 en het ledenaantal verhoogde in die periode van 62 naar 120. We zijn dus eigenlijk mislukt in onze doelstelling om het aantal te verdubbelen,” grijnst Geert Debusschere. “Schrijf ook maar dat al onze lesgevers betaald werden en dat er niks ‘in het zwart’ gebeurde.”

Don Bosco Gent krijgt ook financiële steun van de provincie Oost-Vlaanderen omdat ze ook in andere gemeenten van de provincie zorgt voor initiaties, de club werd uitgeroepen tot club met de beste jeugdwerking van de stad Gent in 2006 en de handbalschool tot het beste sportproject van 2007 voor scholen. “Wij hebben zeven jeugd ploegen: in alle cate-

gorieën bij de jongens en één meisjes minieploeg,” pronkt Geert.

Dromen

Debusschere heeft ook nog een aantal dromen, die hij graag verwezenlijkt zou zien, maar die hij voorlopig wil catalogeren onder de rubriek ‘dromen’.

“Ik zou mij nog meer willen omringen met toptrainers door er nog twee A-trainers bij te halen, en twee specialisatietrainers wellicht, een looptrainer en een trainer gespecialiseerd in krachtraining. De meeste van onze (jeugd) trainers bezitten trouwens een B-diploma en daar zijn we behoorlijk fier over.

Ikzelf zou me graag nog meer naar Engels model willen bekommeren om de inhoud van de trainingen, de tactiek, de scouting, een soort overkoepelende job. Ik droom ook nog van een professionele jeugdcoördinator en een professionele hoofdtrainer die ook de handbalschool moet trekken. Waarom zouden we in Gent geen topsportschool kunnen creëren? Dat kan in elke provincie of bij universiteitssteden zoals Brussel, Leuven en Gent.

Een andere droom is dat we nog meer kinderen beginnen rekruteren vanaf vier jaar via een bewegingsschool. Dat kan aanvankelijk samen met de trainer en met een bewegingsschool, waarin bal- en niet-baloefeningen voorkomen en waarin we de middelen kunnen delen met andere sportclubs, zoals b.v. de lokale turnclub. We rekruteren nu nog niet echt in de leeftijdscategorieën bij de kleuters en we zien toch al een groepje van 20 tussen de leeftijd van 4 tot 6 jaar en 20 kinderen tussen 6 en 8 jaar, die elke week aan (bal)vaardigheid doen....

We willen ook in de eerste graad van het middelbaar onderwijs rekruteren in samenwerking met SVS (Stichting Vlaamse Schoolsport) binnen het Sport-naar-school-project. We willen initiatielessen geven aan kinderen die nog nooit handbal speelden tussen 14u en 16u. We zijn daar dit schooljaar zachtjes aan begonnen en op vier weken tijd kwamen we al aan twaalf jongens en meisjes.

En tenslotte wil ik het beachhandbal opnieuw lanceren op de Blaarmeersen, zoals dat vroeger met succes gebeurde in Knokke.”

Marcel Coppens

In maart kiest de VHV een nieuwe voorzitter... Hubert Blootacker: 'Ik heb geprobeerd een goede voorzitter te zijn...'

Hubert Blootacker is een West-Vlaming, afkomstig van Ieper. Als tiener trok hij naar de cadettenschool in Lier en begon daar te handballen, speelde zelfs nog korte tijd bij Duffel. Hij maakte carrière bij de Belgische Krijgsmacht, werd gekazerneerd in Siegen ('Ik ben vaak gaan kijken naar de competitie in de Bundesliga, meestal naar Gummersbach...') en verhuisde later naar Leopoldsborg. Hubert werd in 1974 keeper bij Arena Hechtel en eindigde bij de Noord-Limburgse club als clubmanager. Zo verzeilde hij ook in een bestuursfunctie binnen de VHV, waarvan hij intussen 12 jaar voorzitter is. Maar in maart 2009 stopt hij er mee. 'Hoog tijd voor vernieuwing,' aldus de sympathieke ex-kolonel. Change ... ook in de VHV.

32

'Twaalf jaar is niet niks, inderdaad, het is lang. Misschien wel té lang. Eerlijk gezegd, 't es tid da 't ut es, om het op zijn West-Vlaams te zeggen, want de laatste tijd had ik soms het gevoel dat ik er niet meer met volle overtuiging bijzat. Je valt in herhaling, er is geen uitdaging meer, er is duidelijk behoefte aan vernieuwing.

Of ik een goede voorzitter ben geweest? Moeilijke vraag... (denk diep na...) Ik kan bezwaarlijk over mezelf oordelen, dat moet je aan anderen vragen... Ik heb alleszins geprobeerd een goede voorzitter te zijn. Maar als ik terugblik op wat er al die jaren is gebeurd in het handbal, op het wel en wee binnen de VHV, dan denk ik dat er meer minder goeie momenten zijn geweest dan momenten van glorie. En dan kan men zich de vraag stellen: is Blootacker wel geslaagd als voorzitter. Ik moet toegeven dat ik dat zelf niet weet. Ik heb voor mezelf een inventaris opgemaakt van successen en mislukkingen en ... de zwarte dagen halen toch de bovenhand hoor...'

Succes en ontgoocheling

'Eerlijk gezegd, mijn mooiste herinneringen gaan terug naar de tijd dat ik nog niet actief

was in de VHV, meer bepaald mijn periode bij Arena Hechtel. Eerst als keeper, maar vooral als clubmanager. We promoveerden naar de hoogste reeks, toen nog eerste nationaal, dankzij kleppers als Jaak Schurmans, Tienne Paesen, Jo Smeets, Ryszard Wilanowski, en niet te vergeten Gerd Blootacker, want een vader is toch altijd fier op zijn zoon hé. Man, die Limburgse derby's tegen Neerpelt en Has-selt van toen, telkens voor ruim 1000 toeschouwers, dat was geniëten hé. Met nadien nog levendige discussies in het cafetaria, echt leuke tijden... Dàt zijn mijn mooiste handbal-momenten. In het kader van de CISM (Conseil International du Sport Militaire, red.) was ik als internationaal militair verantwoordelijk voor het handbal. Tussen 1992 en 2004 heb ik in alle uithoeken van de wereld negen volwaardige militaire WK's kunnen organiseren. Ook dat was uiteraard een onvergetelijke ervaring die me enorm veel voldoening heeft gegeven...

Ach, op niveau VHV heb ik ook leuke momenten gekend hoor. Mijn grootste voldoening is de aanwerving van David Van Dorpe en Ken Denil als professionele krachten. Dat zijn vakmensen die met kennis van zaken kunnen oordelen over sport in het algemeen en handbal in het bijzonder. Zij hebben ook hun zwakke punten, zoals iedereen, maar als ik vergelijk met de VHV-werking onder Marc Gysels merk ik toch een duidelijk verschil. Het is een publiek geheim dat Marc en ik niet altijd op dezelfde golflengte zaten, maar ik zal hem zeker niet belagen met kritiek. Hij had ook enorme capaciteiten, vooral op gebied van marketing, maar helaas klopte zijn hart niet voor het handbal. Zijn hart klopte voor andere sportdisciplines, jazzdans bijvoorbeeld. En daar had ik een probleem mee, dat gemis aan engagement, dat absenteïsme binnen de handbalwereld. En vermits ik toch ruim acht jaar met hem moest samenwerken was het zeker geen perfect huwelijk. Met de komst van David en Ken was het dat wél. Ik mag die

twee op gelijk welk moment van de dag lastig vallen met een vraag of probleem, ze hebben altijd tijd voor een oplossend gesprek. Hun komst was een succes. Jammer dat wij binnenkort afscheid moeten nemen van Ken. Hij was in het handbal een figuur die resultaten kon voorleggen. Maar ...ik heb respect voor zijn beslissing en wens hem het allerbeste in zijn nieuwe uitdaging.

Nog een succes noem ik de invoering van de trainerslicentie, waar Ken al zijn energie heeft ingestoken. Dat was een enorme stap voorwaarts. Want ik herhaal, vele clubs willen vooral investeren in dure spelers, veelal in buitenlanders zonder meerwaarde, en ze zouden dat beter doen in een goede trainer. Akkoord, een goede trainer kost geld, maar het is ook een verantwoorde investering.

Een goede zaak was de link tussen de federatie, de scholen en de clubs, waarvoor Gerrit Vertommen heeft getekend. Dat is een project om de basis te verruimen en het heeft zeker zijn waarde bewezen. Want een ruime basis is de enige garantie op kwaliteit...

Nog een succes is de BeNeliga, ten minste als men dat project kan uitbouwen tot een volwaardige competitie. Nu zitten we nog in een beginstadium, maar als Luxemburg er defini-

tief bijkomt zijn we vertrokken. Handbal kan qua grensoverschrijdende competitie baanbrekend werk leveren...

Andere goede zaak voor het handbal is de verhoogde mediabelangstelling, meer bepaald de interesse van de tv. De rechtstreekse tv-uitzendingen van competitietoppers en interlands zijn een pluim op de hoed van David Van Dorpe.

En dan is er de Topsportschool, een realisatie die mij erg na aan het hart ligt en die met veel overgave van nabij wordt gevolgd door onze topsportcoördinator Linde Panis. Onlangs zag ik op training de nationale ploeg bezig en ik telde liefst 8 spelers van de Topsportschool op 14 geselecteerden. Dat is toch een succes. Zo'n instelling moet het epicentrum van ons handbal worden, het kloppend hart van onze sport. In die optiek vind ik de verhuis van de VHV naar Hasselt een goede zaak. Het secretariaat zit daar als het ware in een natuurlijke biotoop, VHV en Topsportschool op een boogschuit van elkaar. Op termijn zal dat vruchten afwerpen, geloof me...

Tenslotte, zeer recent maar misschien wel het grootste succes: het aanwerven van een professionele bondstrainer. Kijk, ik minimaliseer zeker niet de verdienste van zijn voorgangers.

Jos Schouterden, Pedrag Dosen en Alex Jacobs hebben prima werk geleverd. Maar zij waren telkens clubgebonden, en dat is toch wel een nadeel. Het zorgt altijd voor wrevel bij de clubs. En Robert Nijdam is een echte vakman, iemand met enorm veel ervaring, iemand die ons handbal toch weer een niveau hoger kan brengen...'

Troetelkind

'Of ik de nationale ploeg koester? Absoluut... want ik vind nog altijd dat de nationale ploeg het uithangbord moet zijn van je sport. De nationale ploeg is het symbool waar zowel de clubs als de federatie zich moeten aan optrekken. Zonder nationale ploeg ben je als federatie reddeloos verloren... En inderdaad, (lacht ...) ik heb ooit met veel bravoure geponeerd dat wij in 2008 op de Spelen moesten staan met de Belgische ploeg. Maar je moet als voorzitter al eens stoere taal dŕven spreken. Je moet het handbal op tijd en stond in de media krijgen. Maar je moet ook dŕven een objectief te stellen. Het BOIC wil dat zo, maar ook als federatie moet je de lat steeds hoger leggen. Kijk, 2008 was een objectief, maar geen echt strĕfdoel, begrijp je? Ik heb enkel een stimulans willen geven, iets om naartoe te werken. Het was ook niet echt mijn taak als voorzitter om een sportieve doelstelling op te leggen, dat is een verantwoordelijkheid van de technische staf. Nee, een voorzitter heeft andere prioriteiten. Fundraising bijvoorbeeld, proberen van sponsors aan te spreken, netwerken uitbouwen en vooral, zich zeer representatief opstellen. Kijk, ik heb destijds het voorzitterschap aanvaard enerzijds omdat het mij gevraagd werd, anderzijds omdat ik van mezelf wist dat ik qua representatie

wel een rol kon spelen. En ik meen daarin te zijn geslaagd: ik heb geprobeerd van zoveel als mogelijk op wedstrijden aanwezig te zijn. Ik heb geprobeerd om de twee jaar alle clubs te bezoeken. Ik was in het handbal aanwezig, dat klopt, dat ligt in mijn aard... Maar soms heb ik toch te weinig respect ervaren bij sommige clubs. En dan vroeg ik me af of het wel nut had zo'n tournee verder te zetten...

Als je me vraagt wat het profiel van mijn opvolger moet zijn antwoord ik resoluut: iemand die marketinggericht is, liefst iemand uit het bedrijfsleven. Een industrieel zou ideaal zijn, en als hij bovendien nog een binding heeft met het handbal, of een handbalverleden, des te beter. In de meeste federaties die zich respecteren heeft zo iemand de leiding... Maar die mensen zijn moeilijk te vinden, dat begrijp ik ook wel. Dat zijn witte merels hĕ. Net zoals we nu al maanden op zoek zijn naar een marketingmanager voor de VHV. Iemand die bekwaam is, ervaring heeft in die branche en bovendien nog betaalbaar is ... (zucht...) onmogelijk te vinden.

Kijk, ik weet van mezelf dat ik als voorzitter vlot contacten kan leggen. Ik kan met iedereen praten, ik beschik zoals je zegt over een

gezonde dosis humor, en dat vergemakkelijkt sommige gesprekken wel eens. Maar netwerken uitbouwen, sponsors aantrekken, nee, ... ik ben niet te beroerd om toe te geven dat zulks niet mijn sterkste punt is. En ik heb dat ook duidelijk gemaakt toen men mij destijds vroeg om VHV-voorzitter te worden. ‘

Kommer en kwel

‘De samenwerking met de LFH ? Eerlijk gezegd, dat is een van mijn grootste ontgoochelingen... Kijk, ik heb een carrière bij het leger achter de rug. Ik ben daarin constant met Franstaligen geconfronteerd geweest. Ik ben korpscommandant geweest van een tweetalige eenheid. Ik mag dus wel zeggen dat ik met kennis van zaken praat over samenwerking tussen Vlamingen en Walen. Wel, tijdens mijn voorzitterschap van de VHV ben ik stilaan geradicaliseerd, inderdaad, ik ben meer Vlaming geworden. Niet qua taal, nee, vooral qua mentaliteit. Je hebt er geen idee van hoe frustrerend de houding van de LFH weegt op de algemene werking van de bond. Om te beginnen hebben die mensen weinig visie, ze kijken niet verder dan hun kerktoren, dan hun eigen clubs. Zij discussiëren over punten en komma's, nooit over het algemeen belang van het handbal. Zo van: dit zijn de reglementen en die moeten rigoureuus worden toegepast. Ja, noem het gerust kortzichtigheid, immobilisme, ... Ze steunen op papier het Belgische handbal, maar in werkelijkheid doen ze dat niét. Jamais... Een voorbeeld: de LFH wil of kan de nationale ploeg niet steunen omdat de subsidies van Adeps ontoereikend zijn. Kijk, als wij enkel op de subsidies van Bloso zouden steunen om de nationale ploeg te onderhouden, dan konden we ze opdoeken. Måàr we hebben sponsors gezocht en gevonden, en zo krijgen we het kostenplaatje rond. Misschien zoeken zij ook wel sponsoring, maar dan alléén voor de LFH, snap je? Het resultaat is intussen wel gekend hé: kijk hoeveel LFH-clubs er nog in eredivisie spelen... Dat noem ik het deksel op de neus krijgen. Ook met hun scheidsrechters zitten ze in het slop. Om nog maar te zwijgen van de verschillende reglementen. Eigenlijk zou het BOIC, vooral wat de tegenstellingen Bloso-Adeps betreft, een bemiddelende rol kunnen en moeten spelen: de neuzen in dezelfde richting krijgen, uniforme reglementen opleggen, kortom, de gemoederen sussen. Want momenteel staat

de samenwerking op een laag pitje, wat erg nadelig is. Geloof me, als wij willen vooruitgaan is een Waalse en Vlaamse liga in de huidige omstandigheden de beste oplossing. Een splitsing inderdaad, met hooguit de nationale ploeg als enige koepel binnen de BHB. De BHB is overigens een lege doos, dat is gebakken lucht. Wij vergaderen nog maar hoogstens twee keer per jaar met het PUC, het nationaal bestuur dus. Enkel voor de absoluut noodzakelijke statutaire zaken te bespreken komen we samen, om conflicten te vermijden zeg maar. Al de rest is tijdverlies...

Of ik een boodschap heb voor de toekomst? (denkt opnieuw zeer diep na...) Kijk, als we er in slagen van die zogenaamde witte merel te vinden, dan denk ik dat de hoofdbekommernis moet zijn van zowel met de nationale ploeg als met de eredivisieclubs te evolueren naar een semi-professioneel statuut. Dat is the only way om niet achterop te blijven hinken. Neem nu Bosnië-Herzegovina. Nog niet zo gek lang geleden konden we nog wedijveren met dan land, we konden er zelfs vrij vlot van winnen. Intussen staan we al mijlen achter. Waarom? Omdat die mensen de professionele of semi-professionele weg zijn ingeslagen. Als we op een amateuristische manier blijven aanmodderen zal enkel de frustratie groter worden van degenen die het goed menen met ons handbal.

En tenslotte hoop ik na twaalf jaren voorzitterschap recht te hebben op één of meerdere sabbatjaren. Ik blijf het handbal uiteraard met argusogen volgen. Vooral in het kader van mijn functie bij het leger, maar ook tijdens mijn opdracht binnen de VHV ben ik thuis veel afwezig geweest. Ik kan alleen maar hopen dat mijn gezondheid nog wat standhoudt en dat ik wat tijd kan vrijmaken voor de familie en vooral voor mijn drie kleinkinderen. Hopelijk zullen ze blij zijn met de aanwezigheid van hun opa...’

Cois Van Aelst

Welkom in het vagevuur

De laatste jaren heeft de eerste nationale afdeling bij de heren een aardige reputatie opgebouwd: spanning op alle fronten van de eerste tot de laatste speeldag. Elk puntje is goud waard in de eindafrekening, en het verschil tussen een play-offplaats en degradatiegevaar is doorgaans miniem. Voor aanvang van het seizoen was er de nodige scepsis over het niveau van de reeks: het verdwijnen van Raeren, het afhaken van enkele belangrijke meerwaardefiguren uit diverse ploegen, ... een nivellering naar onder toe? Nu de heenronde zo goed als afgelopen is, wordt het hoogtijd om de temperatuur eens te meten bij de trainers van de Vlaamse clubs.

Barometer op zonneshijn

Eddy de Vlieger maakte na een decennium bij de jeugd van HKW zijn comeback als hoofdtrainer van het nieuwe HK Waasland. Dat is een samenwerkingsverband met Lokeren, dat een jaartje op non actief staat, en Waasmunster. En hij heeft het duidelijk naar zijn zin: "Ik zal niet zeggen dat ik 100% tevreden ben, maar het evolueert gunstig. Na een goede start (met 8/8) haalden we tegen Doornik, Houthalen en Jemeppe slechts 2 op 6. Daarom ben ik niet helemaal tevreden. Twee keer heb-

ben we bewezen dat een handbalwedstrijd exact 60 minuten duurt door in de laatste seconden nog een gelijkspel uit de brand te slepen. Tegen Eupen hebben wij dan weer geleerd dat een wedstrijd begint vanaf de eerste minuut. Na 10 minuten stonden we zo veel achter dat we de kloof niet meer dicht kregen. Eupen, Gent en Waasmunster hebben een kern die toelaat te wisselen zonder dat je het meteen voelt aan het niveau. Wat ons betreft zal het ervan afhangen hoe we de maand januari doorkomen. Ik heb 30 spelers, maar daarvan zijn er maar drie die niet studeren. Mochten we ons niveau kunnen aanhouden en promoveren naar eredivisie, dan zullen we daarop ingaan zonder gekke dingen te doen. Onze spelers zullen er veel uit leren. Voor het seizoen dacht ik dat Beyne ook een rol van betekenis zou kunnen spelen, maar blijkbaar wegende Luikenaars toch nog wat te licht, ondanks het feit dat hun spelverdeler een van de beste spelers van de reeks is. Het zou spijtig zijn als die groep volgend jaar gepluimd wordt door eredivisieploegen die zelf te weinig aan hun jeugd werken. Als ik Vladimir Olexioux, Ben Luyten of Jeroen de Beule bezig zie in eerste nationale, zitten ze hier voorlopig perfect op hun plaats. Ze moeten vooral kunnen spelen, op verschillende

posities, een fout mogen maken en met druk leren omgaan. Wim Roels zijn ze destijds ook veel te vroeg komen weghalen bij ons.”

Don Bosco Gent heeft halfweg de competitie ook het juiste ritme gevonden. Over de lotgevallen van Geert Debusschere en Co kan U alles lezen in de Regio Oost-Vlaanderen

Relatief rustig

Kreasa Houthalen heeft bijna een volledig nieuwe ploeg moeten inpassen na het vertrek van enkele ouwe getrouwen. Met Bart Kuipers haalde Houthalen klasse en ervaring binnen, en verder kwamen ook een aantal Nederlandse spelers over uit Beek, waar de onrust over het voort-

bestaan van de club spelers de grens deed oversteken. **Patrick Catteeuw** loodste zijn ploeg veilig de middenmoot binnen na een iets mindere aanloop. “Die mindere start was ook min of meer ingecalculeerd. We konden nog niet terugvallen op automatismen. Nu begint alles te lopen, en de resultaten volgen. Onze kern is breed genoeg om een blessure op te vangen, zoals nu Jordi Hulsmans of Dane Krijtjens. We zijn ook niet echt afhankelijk van één speler, we scoren vanop alle posities, en we hebben een goed blok in verdediging, met daarachter twee jonge doelmannen die elkaar aanvullen. Hoewel er geen ploeg meer bovenuit steekt, zoals verleden jaar, lijkt Eupen toch favoriet. Ze spelen snel handbal, straffen elk foutje af en hebben nog maar weinig punten laten liggen. Onze Nederlanders zijn trouwens echte meevallers. Geen grote sterren, wel sympathieke, hardwerkende ploegspelers. Wat de toekomst brengt zal afhangen van de resultaten van dit seizoen, waarvoor een plaats in de top 5 vooropgesteld was, en de ambities voor het volgende seizoen. Maar ik denk dat iedereen het momenteel naar zijn zin heeft bij Kreasa.”

Ook Izegem kwam op toerental: na een aarzelend begin met enkele nippe nederlagen, een bekeruitschakeling en drie gelijke spelen kwamen Sokolowski en Co in de winning

mood en ging ook leider Eupen onverbidelijk voor de bijl. Andrzej Sokolowski, trotse bezitter van een bronzen Olympische medaille, is overigens nog steeds sant in eigen land: “Voor de uitgestelde wedstrijd tegen Lebbeke moest ik passen. Ik had reeds lang het engagement aangegaan om dat weekend in Polen te zijn voor het 90-jarig bestaan van de Poolse bond. Ik was er de drager van de vlag op de officiële ceremonie.” (en omdat hij zelf te bescheiden is voegen wij er nog even aan toe dat hij ook verkozen werd tot beste pivot uit de geschiedenis van het Poolse handbal. In de gouden zeven aller tijden krijgt hij het gezelschap van onder meer wijlen Jerzy Klempel en rechterhoek Mariusz Juraski - nvdr)

“Eind vorig seizoen raakten we verzeild in een moeilijk parket. Onze Poolse spelers bleken niet echt een meerwaarde, het zat niet snor in de groep en het waren de Belgen die de Polen naar

een hoger niveau moesten tillen in plaats van omgekeerd. We hebben dan maar besloten de meesten te laten vertrekken en met eigen jongeren verder te gaan. De eerste weken liep het stroef, omdat heel wat van mijn studenten tweede zit hadden en heel onregelmatig konden trainen. Anderen moesten nog leren dat het in eerste nationale onvoldoende is om goed te spelen: op het einde moet je ook winnen. Ondertussen gaat een en ander wel de goede kant op. In de slotfase trekken wij nu aan het langste eind... We hebben nog tekortkomingen, dat staat vast, maar er wordt hard gewerkt. Er komen opnieuw enkele talentvolle jongeren aan, maar we hebben duidelijk afgesproken dat we ze niet meer zullen verbranden, zoals we eerder misschien gedaan hebben met bijvoorbeeld Bartek Proszynski. Die hebben we wat te vroeg in de eerste ploeg gedropt omdat hij veel kwaliteiten heeft. We hadden hem beter nog wat langer gevormd. Pas als ze er op alle vlak echt klaar voor zijn brengen we jonge spelers vanaf nu in de eerste ploeg. Ik laat Vladimir Olexiouk wat roteren op verschillende posities, Hij moet zowel op spelverdeler als op circel uit de voeten kunnen. Het goed beheersen van die relatie is zeer belangrijk, op beide posities. Wij zullen rustig verder werken, en we bekijken het

week per week. In eredivisie kunnen wij momenteel niets gaan doen. In onze reeks maakte Houthalen een solide indruk, ze hebben ook een relatief ervaren ploeg.”

Onweer op komst?

Elita Lebbeke slaagde erin drie opeenvolgende jaren te promoveren. De Lebbekenaren namen daarenboven nog een vliegende start, met overwinningen tegen Doornik, Houthalen en Uilenspiegel. **Wim De Prof:** “Sindsdien

zijn de resultaten een stuk minder. Ik denk dat enerzijds het verrassingseffect wat weg is, want er wordt stevig gescout in onze reeks, anderzijds komen we op sommige vlakken iets te kort. We missen een echte patron in de achterlijn, iemand die de lijnen uitzet en kan scoren als het spannend wordt. We verliezen een hoop wedstrijden in ‘money time’, de laatste 5 minuten. Handbaltechnisch liggen we niet echt onder, conditioneel misschien een klein beetje, maar tactisch schieten we nog veel te kort. Ik heb een redelijk jonge ploeg, met enkel Bart Hiel en Johan Vandamme als meer ervaren spelers op dit niveau. Maar we zijn niet nerveus. Lebbeke heeft een verstandig bestuur dat goed weet dat we de voorbije jaren stevig gegroeid zijn, maar ook beseft dat voor de jongens van eigen kweek drie promoties op rij buitengewoon is. Met Dimitri Moeyersoons of Ben Luyten hebben we zo twee basisspelers die op jonge leeftijd weinig tijd hebben om zich het niveau van de reeks eigen te maken. Ik hoop vooral dat we niet degraderen, want dan zetten we een stap terug, en dat zou jammer zijn. We zullen knokken tot de laatste speeldag, want uiteindelijk heeft enkel Waasmunster ons tot nu toe weggespeeld.”

Melveren zit precies in hetzelfde schuitje als Lebbeke. Met de nieuwe trainer Didier Charlier

kende Melveren een goede voorbereiding en een competitiestart op een wolke: een gelijkspel op Gent en een aantal overwinningen. Maar zonder directe oorzaak liep het daarna fout, met een zware nederlaag in Eupen, en vooral minder attractief

handbal. “Veel te veel nodeloos balverlies,” zucht Didier Charlier, “19 balverliezen in de tweede helft tegen Jemeppe, zonder de nulshots te tellen, en dan met drie doelpunten verliezen, dat doet pijn. Ik was me wel bewust van het feit dat we in het begin van het seizoen boven onze waarde geklasseerd stonden en ik hield dus rekening met een terugval door omstandigheden. Maar die omstandigheden zijn er niet, we hebben bijvoorbeeld geen gekwetsten. Wel is de kern te klein om, al was het maar een speler die uit vorm is, te vervangen. Mijn overstap naar Melveren beklag ik me zeker niet. Een gemotiveerde, leergierige groep, met een aanwezigheid van 95% op training, dan ben je als trainer gelukkig. Relatief ervaren jongens als Ben Van Bellegem moeten wel nog leren om de trainingsstof spontaner in te zetten tijdens wedstrijden. Momenteel moet ik mijn spelverdeler nog te veel vanop de bank toeroepen wat hij best doet, snap je? Maar dat is onderdeel van het leerproces. Ik steek relatief veel tijd in scouting, analyse en voorbereiding, dus wat ik de week voor een bepaalde wedstrijd aanreik is doelgericht en geen bezigheidstherapie. Ik zou dan ook een paar jaar willen verderbouwen aan die groep, met wat versterking in de breedte. Nu is de kloof tussen de reserves en de basis eigenlijk veel te groot. Voor het seizoen waren we rond met Sébastien Cloots, maar door pijnlijke medische problemen bij die jongen is dat niet kunnen doorgaan. Daardoor missen we op links wel wat shotkracht en wisselmogelijkheden. Maar we hebben bewezen mooi handbal te kunnen brengen tegen een sterke ploeg, en daardoor blijft het vertrouwen groot. Ook in de beker tegen Bocholt hebben we 45 minuten stand gehouden. Nu moeten we ons wel stilaan gaan focussen op punten om niet in de problemen te komen, en hopen dat er geen zware blessures volgen.”

Bij Uilenspiegel wees alles op een moeilijk seizoen. Een aantal vaste waarden vertrok richting 'T Noorden, en de contacten met enkele Kameroense spelers raakten vast in een administratieve molen van de IHF en de

werkdiensten. Uiteindelijk toch licht aan het einde van de tunnel, want Armand Ekwalla Kingue loopt intussen rond op de Belgische

velden. Uilenspiegel bengelt echter onderin in accuut degradatiegevaar. **Marnix Froyen** is na enkele jaren Kortessem bezig aan zijn eerste seizoen in eerste nationale. “Uiteraard loopt niet alles op wielotjes. De meeste jongens speelden verleden jaar nog bij de reserves, laat ons zeggen dat ze een versneld groeiproces doormaken, met de daaraan verbonden groeipijnen. Aanvankelijk leken we ons nog redelijk uit de slag te trekken, met een gelijkspel tegen Izegem en een overwinning tegen Jemeppe. Daarna ging het bergaf. Wij kunnen namelijk fysiek niet mee in de reeks. Daarom ben ik ook blij dat ik van het bestuur verkregen heb dat we na Nieuwjaar drie keer kunnen trainen per week, zoals in de voorbereiding. Toen stond de ploeg scherper. Er zou nog een doelman uit Spanje bijkomen. Onze huidige doelman presteert op niveau, niets op aan te merken, maar als hem iets overkomt zitten we met een probleem. Dat risico kunnen we niet nemen. Eupen en Doornik lijken me de sterkste ploegen uit de reeks. Herstal en Melveren moeten nog bij ons komen, Jemeppe kunnen we ook aan. Dat worden cruciale wedstrijden. De club heeft een schitterende jeugdwerking opgezet, maar er is nog een gat van enkele jaren vooraleer de eerste ploeg eigen kweek zal kunnen oogsten. Maar ik ben ervan overtuigd dat Uilenspiegel de toekomst van de club aan het verzekeren is.

Robin Mathijs, voor het vijfde seizoen trainer van Doornik, mag voor Handbal X-tra een korte analyse maken van de Waalse inbreng

in eerste nationale.

“Eupen en Beyne zijn jonge ploegen, die snel proberen te spelen. Beyne is misschien net iets te jong, en haalt daarom wat wisselvallige resultaten. Met de twee broers Bolaers en Arber Qerimi hebben ze enkele supertalenten in huis. Jemeppe en Herstal daarentegen teren op de kwaliteiten van enkele oude gloriën, zoals Lionel Orban, zeker nog een van de betere doelmannen uit de reeks, die regelmatig punten pakt. Sinds bij Jemeppe Massillon weer meespeelt en bij Herstal Raphael Crnjak het groepje van Fonck, Bernimoulin en Michel vervoegd heeft, verliezen ze daar weinig punten. Maar dat is uiteraard de toekomst niet. Bij Doornik

gaat alles naar wens. De perfecte wedstrijd hebben we nog niet gespeeld. Tegen Lebbeke, Eupen en Izegem verliezen we domme punten, tegen Beyne staan we ook ruim voor en moeten we op het einde van de wedstrijd nog krabben om de punten mee naar huis te nemen. Onze Franse spelers moeten nog leren de wedstrijd volledig af te maken en een heel seizoen op hetzelfde niveau te presteren. Bartek Proszynski haalt stilaan een heel goed niveau. Hier zullen nog een aantal ploegen pluimen laten. Een mogelijk beslissende factor is hoe de jonge ploegen de examenperiode verwerken. Waasmunster, Gent en Eupen zullen daar rekening mee moeten houden, Houthalen, Izegem en Doornik kunnen er misschien van profiteren. Voor de degradatie wordt het afwachten wat de versterkingen van Uilenspiegel nog kunnen rechtekken. Ik wens ze het allerbeste, maar het zal niet eenvoudig zijn vrees ik.”

Met de Topsportschool naar Gummersbach!

De Kölnarena is sinds enkele jaren een regelmatige stek voor Belgen en Nederlanders die top-handbal op clubniveau willen zien. Om goed te beseffen hoe lang de weg naar de top nog is, en om met beide voeten op de grond te blijven, is het soms goed een paar niveaus hoger je licht eens op te steken. De oudste leerlingen van de Topsportschool trokken daarom op woensdag 19 november met hun beide trainers, Robert Nijdam en Martijn Stassen, naar Keulen voor een topper in de Bundesliga. Ze stuurden Handbal X-tra het volgende reisverslag.

Het duurde even voor we vanuit Hasselt in Keulen raakten door enkele files, maar na een dikke twee uur kwamen we eindelijk aan. We hadden nog een uurtje tijd om wat rond te kijken in de Arena voor de match begon. Er waren niet overdreven veel supporters voor deze Gummersbach-Magdeburg, maar het voordeel daaraan was dat we met z'n allen aan de perstafels konden gaan zitten dichtbij het veld.

Daar zitten we dan, achter onze tafeltjes in één van de grootste stadions ter wereld. We voelen ons koningen. We hebben volledig zicht over het veld en alle spelers. Wat een verschil met België. De snelheid, de techniek, de beleving, ... het echte handbal! Duels zijn bikkelhard, maar bij foutjes of tijdstraffen zijn ze erg fair.

Na een tiental minuten staat het 4-3 voor Gummersbach. Op dit niveau telt elk detail: kleine foutjes worden direct afgestraft. Een dom balverlies resulteert dadelijk in een tegenaanval. De versnellingen van de spelers zijn ongelooflijk. Maar zoals Robert altijd zegt: "Je moet kunnen vertragen om te versnellen." De aanvallen worden rustig opgebouwd en daarna komt de verrassing.

Door gewoon te kijken kan je zoveel bijleren. Wat ook duidelijk opvalt is dat we nog veel sneller en sterker moeten worden. (Hoe breed "Jee" ook mag denken dat hij nu al is.) (20ste minuut: 11-8) Magdeburg verdedigt 6-0, Gummersbach 3-2-1. De beleving van de spelers is enorm groot en ook op de bank wordt intens meegeleefd: vreugde bij elke goal, zelfkritiek bij elke slechte actie, maar ze laten nooit hun kopjes hangen. We vinden het plots jammer dat we ons niet geschoren hebben om straks op de foto te kunnen met de sterren. (rust: 13-13) Drie van onze leerlingen hadden voor de wedstrijd perskaarten gekregen van Frits Feuler, (waarvoor dank) waardoor we heel dicht bij het terrein zaten en tijdens de pauze in de persruimte konden. Hier kregen we trouwens gratis eten en drinken. We voelden ons echt vereerd dat we dit allemaal mochten meemaken. We mochten zelfs even achter de micro's zitten. Robert mag dit misschien al gewoon zijn, maar voor Jee en Tom

is het iets totaal nieuw en we hopen stiekem hier ook ooit te zitten.

Tijdens de wedstrijd zien we heel regelmatig dingen terug die we amper enkele uren ervoor zelf nog geoefend hadden zoals het aanspelen van de pivot en enkele shotvariaties. Wat ons ook opvalt is de vrij negatieve coaching aan beide kanten. Er wordt echt perfectie geëist. (50ste minuut: 23-23) Bij Gummersbach is Momir Ilic zeer sterk bezig: na 51 minuten heeft hij al tien streepjes achter zijn naam. Bij Magdeburg valt vooral Stian Tønnesen op wiens speelstijl ons voorwaar een beetje doet denken aan die van Kevin Jacobs.

Na de match konden we even naar het veld gaan, handtekeningen en foto's vragen van Ilic en Van Olphen, de kapiteins van beide ploegen. Door onze perskaarten konden we, zoals reeds gezegd ook de persconferentie na de match bijwonen, en daar had Robert ook nog een verrassing: door zijn ex-tegenspeler en notoire oude bekende Stefan Kretzschmar aan te spreken om ons de hand te schudden en samen op de foto te gaan.

Een match op dit niveau in zo'n enorme hal kunnen bekijken is natuurlijk een hele toffe, maar ook leerrijke ervaring. We hebben er allemaal erg van genoten. Op de terugweg naar de auto hebben we nog alle details van de hal uitvoerig op foto vastgelegd en we hopen dat deze uitstap niet eenmalig was!

En voor we het vergeten, de eindstand was 26-27 in het voordeel van Magdeburg

Auteurs: Jeroen de Beule, Tom Robyns, Tomas Vanderstraeten, Volodimir Olexiouk, Ruben Mathys en Ben Luyten.

Champion®

AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

Proximus
Diamond
Games
A GROUP

i30

i10

i30 CW

HYUNDAI OVERAL WAARER SPORTS.

Partner van handbal en van het Belgisch Olympisch Team en tal van andere sportieve events en verenigingen zoals het Belgische basketbal, de Ronde van Wallonië, de Memorial Van Damme, de Waalse tennisvereniging, de Proximus Diamond Games en de Hyundai Sailing Cup. Officiële sponsor van Euro 2008 en het WK voetbal.